

Húsvéti Üzenet

A Szabadszállási Református Egyházközség kiadványa belső használatra

2023 – 4. évfolyam, 1. szám

Kárász Izabella: Húsvét

A nagypénteki győtrelem után, mikor csordultig telik a pohár,
és nagyon messze repül el a nyár,
és nyitott sírunk áll a Golgotán,
akkor, pirosan fénylőn, igazán, étellel, dallal,
a Húsvét köszön,
a sírból kiszáll az élet, öröm.
De mindig, mindig nagypéntek után!

Ajánló

Húsvéti gondolatok.....	2
Húsvéti imádság.....	3
Megemlékezés a doni áttörés 80. évfordulójáról...4	
Kálmán Farkasra emlékezünk.....	6
Gondolatok a Himnusz 200. évfordulóján.....	7
Ökumenikus imahét Szabadszálláson.....	8
Ifjúsági istentisztelet.....	9
Petőfi Szabadszállása – Szabadszállás Petőfije...10	
Március 15. és a kokárda.....	13
Kisköri bibliaórák.....	14
Névtelen – de nem elfelejtett - hős15	
Évkezdő imanap; Presbiteri továbbképzés.....	17
Móra Ferenc: Út a hajnalba.....	18
Egy kis harang újjászületése.....	20
Presbiteri családi nap disznóvágással.....	21
Gyermekistentisztelet.....	22
Gyermekoldal.....	23
Anyakönyvi hírek; Ünnepi it.-ek rendje.....	24

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25b-26)

Áldott, békés húsvéti ünneplést kívánunk minden kedves olvasónak:

*Pállinkásné Balogi Beáta és Pállinkás Gyula
lelkipásztorok,
Holczmann Mihály főgondnok.*

Húsvéti gondolatok

**„De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által
mindenkor diadalra vezet bennünket,
és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.
Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére
mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között:
ezeknek a halál illata a halálra,
azoknak az élet illata az életre.” (2Kor 2,14-16)**

Gondol ránk az Úr, meg fog áldani!
Zsoltárok 115:12

Végérvényesen beköszöntött a tavasz, és ilyenkor különleges illat lengi be a tájat: a virágzó gyümölcsfák, a nyíló virágok, a tavaszi zsenge fű és a föld jó illata. Azt szokták mondani, hogy akkor van itt a tavasz, ha már érezni a levegőben a föld illatát. A hosszú tél és hideg után a bezártság áporodott szaga kiszellőzik az lakásunkból is és az üde tavasz illata jár át mindent.

Milyen érdekes, hogy az illatok emléke mennyire megmarad az emlékezetünkben. Sokszor járunk úgy, hogy egyetlen illat vagy éppen szag emlékek tömegét hozza elő belőlünk. Megérezzük egy illatot, és ennek hatására magunk előtt látunk már átélt helyzeteket. A kátrányos zsindely szaga bennem például felidézi az otthoni templomunkat, ha fahéj és narancs illata száll, akkor régi karácsonyok emléke dereng fel. Egy finom kalács illata eszünkbe juttathatja a nagymamánkat, a felhőtlen gyermekkort.

A nagyszüleim házában mindennek megvolt a maga jellegzetes illata: a kenyeres kredencnek, a tisztaszobának, vagy éppen annak a szekrénykének, ahol a számunkra félretett édességek sorakoztak. A házat már rég eladtuk, de az emlékek, és az ezekhez tartozó illatok megmaradtak. Ha valamikor hasonló illatot érzek, az emlékek varázsütésre előtörnek. Mert az illatok hatására az agyunkat elárasztják az emlékek, amik az embert visszarepítik egy bizonyos helyre a múltjában. Ez egy önkéntelen cselekedet. Olyan szépen írja ezt le Marcel Proust Az eltűnt idő nyomában c. könyvében, ahol egy sütemény íze és illata idéz fel rég elfeledett emlékeket, mert az emberi szaglás valóságos időgép.

Nemcsak a jó, de a rossz illatok is reakciókat váltanak ki belőlünk. A kellemetlen vagy egyenesen ártalmas szagok hatására hányingerünk lehet, és védekezésképpen még az orrunkat is befogjuk. A legtöbb ember használ valamilyen illatszert. Tisztálkodás után befújuk magunkat parfümmel, dezodorral, ami által a testszag helyett kellemes illatot érezhetnek a körülöttünk lévők. Minden illat üzenetet rejt, ami megmarad, miután az árasztója tovább ment.

A fenti igében Pál apostol szerint nem csak a testünknek van illata, hanem az egész életünknek. Azt mondja, hogy a hívő ember Krisztus jó illata Isten dicsőségére. De mégis mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy megéreznek valamit a hitükből a körülöttünk élők. Nem mindegy, hogy mit! A bűn szennyének áradó bűze éppúgy jelen lehet az életünkben, mint az ítélkezés, a törvényeskedés, vagy az Istennel való kapcsolatunkból fakadóan a békeesség, a szeretet, a türelem jó illata. Minden ember élete áraszt valamilyen illatot, az enyém is, a tiéd is: a hazugság, a becstelenség, a gonoszság orrfacsaró bűzétől a szeretet, a szorgalom, az öröm, a figyelmesség jó illataig.

Pál azt mondja, hogy Krisztus gyermekei Krisztus jó illatát kell, hogy áraszták. Vajon embertársaink megérik-e egy kézfogásból, a mosolyunkból, a pillantásunkból, hogy jót akarunk és Krisztus tanítványai vagyunk?

Az emberek mit éreznek rajtad? Akik ismernek, azok a Krisztushoz tartozás jó illatát érzik rajtad? A szavaid, az

arcod, a tekinteted miről árulkodik? Nagy feladat ez mindannyiunk számára, hogy Krisztus jó illata legyünk a környezetünkben, hogy ne csak a templomba járásunk és a szavaink hirdessék, hogy istenfélők vagyunk, hanem az egész életünk. Ez volt a feladata a korinthusi gyülekezetnek is, akiknek Pál írja ezt a levelet. Pál apostol először másfél évet töltött Korinthusban, ahol az ő hatására ebben a nagy, nyüzsgő világvárosban megalakult a keresztyén gyülekezet. Inti őket, hogy hogyan éljenek a világban, hogyan világítsanak gyülekezettagként. Figyelmezteti őket, hogy a hívő korinthusiaknak Krisztus jó illatát kell árasztaniuk Korinthus városában és az egész környéken.

Pál azért írja ezt, mert ha valahol kellett a jó illat, hát Korinthusban kellett. Korinthus egy hatalmas kikötőváros volt átmenő forgalommal, tengerészekkel, szórakozóhelyekkel, kocsmákkal, bordélyházakkal. Ebben a szennyes közegben a gyülekezetnek illatoznia kell. Azt üzeni Pál, hogy ott, ahol éltek, legyenek só és kovász, világítsatok, illatozzatok, lássák rajtatok, hogy ti Krisztushoz tartoztok.

Liliom vagy, vagy szagtalan virág? Bárhová mégy, szaga vagy illata van az életednek? Önmagunktól nem tudunk illatozni, mert az ige azt mondja, hogy Krisztus illatát tudjuk csak árasztani. Az ember önmagában nem illatos. Csak szagot tudunk árasztani, de illatot nem. A hívő ember Krisztus illatát hordozza ebben a világban. Ez az az illat, ami elviselhetővé teszi a világot. Mert Krisztus illata az élet illata.

Az üvegbe zárt illatokhoz, a valódi parfümökhöz a virágot össze kell törni, a szirmokat sajtolják és kipréselik az illatananyagot. Ahhoz, hogy mi Krisztus illata lehessünk, Krisztust nagypénteken megtörték. A mi szagunkat, a bűneink bűzét Krisztus megtöretett teste magára vette a kereszten. Nekünk is ez a sorsunk. Ahhoz, hogy illatozni tudjunk, sokszor össze kell töretni, és meg kell alázkodni.

Körülötted illat van vagy szag? Élet-illat, vagy halál-illat? Az illat láthatatlan: a forrása felé irányítja a figyelmet. Ha érzünk egy illatot, rögtön a forrását keressük. Ugyanígy a mi életünk is Krisztusra kell, hogy mutasson. Rajtunk érzik meg az illatot, de általa Krisztushoz kell, hogy vonzódjanak! Ez az illat valaki számára kellemes, akkor számára ez az élet illata, valaki számára viszont nem az: számára a halál illata.

Éljünk úgy hívő református keresztyén emberként, hogy árasztuk Krisztus jó illatát. Legyünk olyanok, mint a szobába bevitt friss tavaszi virágcsokor: teremtsünk friss, üde légkört!

Jézus feltámadásának, a húsvétnek az ünnepe legyen számunkra is figyelmeztetés: árasztuk az élet, a feltámadt Krisztus illatát magunk körül a sokféle rossz szagot árasztó világ felé! Keresd és munkáld Isten dicsőségét, és megérik rajtad Krisztus jó illatát! Ámen. **Pálínkásné Balogi Beáta lp.**

Húsvéti imádság

Elsőként az énekíró szavaival szeretnék dicsérni,
magasztalni Téged!

**Magára vette szennyes ruhámat,
megbékítette Istent, Atyámat.
Megbékítette, megbékítette Istent, Atyámat!**

**A kín, az átok én bűnöm ára,
de Ő felvitte a Golgotára.
De Ő felvitte, de Ő felvitte a Golgotára!**

**Bűn büntetését kereszten értem,
magára vette a szenvedésem.
Magára vette, magára vette a szenvedésem!**

**Szerelmes szíve szakadt meg értem,
de eltörölte mind, mind a vétkem.
De eltörölte, de eltörölte mind, mind a vétkem!**

**Jézus, te drága, mit adjak néked?
Összetört szívem hozom elébed.
Összetört szívem, összetört szívem hozom elébed!**

Uram, ismét hálátelt szívvel, hódolattal, imádatlal jövök Hozzád! Istenem szeretem a Vele való közösséget, hogy mindent megoszthatok, elmondhatok Neked. Jó tudni, hogy szeretsz és figyelsz rám, kérdéseimre válaszolsz, tanácsaiddal segítesz engem, és naponta átélhetem a Te bűnbocsájtó kegyelmedet!

Istenem, olyan felfoghatatlan, érthetetlen a Te szereteted, gondviselésed, melyet naponként megtapasztalhatok. Köszönöm, hogy hívásodra igent mondhattam, és beköltöztél az én szívembe. Hiszen a hitet is Tőled kapjuk, Te munkálsz ki, ajándékként adod azt!

Istenem, köszönöm az ünnepet, hogy állt a Krisztus szent keresztre... értem, helyettem, miattam. „Elvégeztetett!..” Istenem mindent elterveztél, drága árat fizettél a mi üdvösségünkért! Hálát adok, hogy bűneink büntetését Jézus Krisztus elhordozta. Jézus Krisztus, csak általad mehetünk az Atyához, a kettéhasadt kárpit is ezt szemlélteti, hogy megnyílt az út számunkra! Jézus Krisztus, Te vagy az út, az igazság, és az élet! Köszönöm, hogy Te nem vagy személyválogató, hanem mindenkit meg akarsz menteni!

Igen, Uram, Krisztusban lehetőséget adsz minden embernek az újrakezdésre. Segíts, abban, hogy minél többen elfogadják a felkínált kegyelmet, bűnbocsánatot, üdvösséget, új életet a Krisztusban! Mert ahogyan énekeljük: „Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt!”

Köszönöm, hogy követeidként vihetjük a jó hírt, az evangéliumot. Segíts abban, hogy hasznos, engedelmes tanítványok, eszközök lehessünk a Te kezében! Hatalmas bizalom, kiváltság, egyben felelősség, hogy általunk akarsz jelen lenni, cselekedni a világban!

Jézus Krisztus, Te feltámadtál a halálból, és legyőzted a bűnt és a halált. Köszönöm, hogy Krisztus feltámadása, az én feltámadásom záloga! Köszönöm, hogy aki hisz, az átmegy a halálból az életbe! Köszönöm, hogy kegyelmedből ezt én is átélhettem, s aki bűnbánó szívvel Hozzád jön, az is megtapasztalhatja. Jézus Krisztus ma is előttünk jársz, példát mutatsz nekünk.

Hálát adok a kihívottak gyülekezetéért, köszönöm, hogy Lelked által építetted a Te gyülekezetet, népedet. Köszönöm, hogy Lelked által Te adsz ébredést, növekedést a hitben. Uram, azokért is imádkozom, akik még nem ismernek, Te szólítsd meg, ajándékozd meg őket, boldog, Benned bízó reménységgel! Imádkozom a háború viszontagságai között élő testvérekért. Oltalmazó gondviseléseddel öleld át őket, adj bátorságot, állhatatosságot, kitartást számukra!

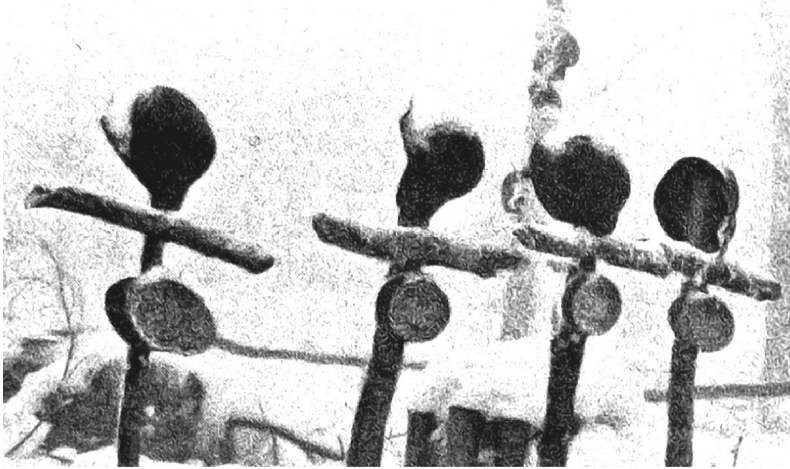
Add, hogy, azok, akik még nem a gyermekeid, a háború borzalmaival átélve ne keményítsék meg a szívüket, hanem Hozzád meneküljenek, hogy életük lehessen! Kérlek, adj békét, és a szívekben Te teremts megbékélést, békességet! Istenem, köszönöm, hogy nem mondtál le rólunk, hanem ma is hangzik a Te hívásod, tart még a kegyelmi idő! Köszönöm Uram, dicsőség ezért Neked!

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” (1Kor 1,18) Ámen.

Farkas Katalin presbiter

Tisztelet a hősöknek!

Megemlékezés a doni áttörés 80. évfordulójáról

JANUÁR 12. | A DONI KATASZTRÓFA EMLÉKNAPJA

80 éve annak, hogy 1943. január 12-én, hajnalban -40°C hidegben a szovjet 40. hadsereg harcfelderítő támadást indított az urivi hídfőből és 6-10 km mélyen betört a védelemre berendezkedett Magyar Királyi Honvédség 2. Hadsereg III. hadtestének állásaiba. A 40. szovjet hadsereg nagy erejű támadása hosszas előkészítés után az urivi és a sztorozsevojei hídfőkből való kitöréssel kezdődött.

A 2. magyar hadsereg 7. hadosztálya a harcfelderítő támadásnak nem tudott ellenállni, részekre szakadt. Szívésen ellenállt a harcokcsikkal támadó szovjet csapatok hatalmas erejű offenzívájának, de a szovjet túlerő megtörte az ellenállást, így térdre kényszerítette a hősiiesen védekező katonáinkat.

A védendő arcvonal hossza mintegy 220 km-nyi volt, amely jóval meghaladta a

hadsereg létszáma által indokolt arcvonalhosszt. Az ekkorra már jelentősen meggyengült hadseregnek kb. 80-90 ezer harcoló katonája volt és ezt a frontot kellett védenie, a két erős szovjet hídfővel szemben. A kiépült magyar védővonal papírvékony volt, megfelelő tartalékok nélkül.

Hiányoztak az eredményes védekezéshez szükséges páncéltörő fegyverek. A védővonal gyengesége nem írható azonban kizárólag a rossz felszereltség számlájára: ilyen hosszú arcvonal merev védelme, ilyen létszámú hadsereggel, még jól felszerelt csapatok esetén is irreális lett volna. A védelem azon a feltételezésen alapult, hogy a szovjet erőket leköti a sztálingrádi csata, és nem lesznek képesek támadó hadműveletekre. A 2. magyar hadsereg a német Déli Hadseregcsoport alárendeltségébe került. A Magyar Királyság a német szövetségi rendszer csoportjába tartozott, mint szuverén szövetségi állam. A magyar csapatok bevetése 1941-ben nem német kényszer hatására jött létre, hanem az akkori kormány önként küldte ki a frontra a katonákat.

Az orosz tél beköszöntével a hiányosságok egyre súlyosabb problémákat okoztak. A megfelelő mennyiségű és minőségű téli felszerelés hiánya miatt sok volt a fagszerűség, a hiányos táplálkozás és fűtés, tömeges megbetegedésekhez vezetett. A -30-40 Celsius fokos hideg és a felszerelésbeli hiányosságok harcselekmények nélkül is súlyos veszteségeket eredményeztek.

Az ellátási problémák oka kettős volt: egyrészt a magyar hadsereg a németektől nem kapta meg a korábban megígért elegendő korszerű harceszközt, másrészt az anyaországból kiszállítandó készletek (pl. téli ruházat, élelem) kijuttatása lassan történt a túlterhelt vasútvonalak, a szállító kapacitás szűkössége, valamint a partizántámadások miatt. Január 13-án a helyzet válságosra fordult, mivel a szovjet csapatok kitörték a csucsjei hídfőből, átkarolták a IV. német hadtestet, a Don mentén kitarva harcoló olasz Alpini hadtestet, és a VII. magyar hadtestet.

Január 14-én a csucsjei hídfőből kitört szovjet páncélos csapatok, folytatták a hadsereg déli szomszédja, a 8. olasz hds. elleni támadásukat, amely gyorsan teret nyert, és az áttörő szovjet csapatok észak felé fordultak, a magyar arcvonal mögé. Január 15-re az arcvonal több darabra szakadt, több alakulatot teljesen bekerítettek. Január 17-re a hadsereg már felbomlóban volt, és Jány Gusztáv vezérezredes elrendelte a visszavonulást.

A hadsereg maradékát a Dontól kb. 100 km-re nyugatra próbálták összeszedni. A visszavonulókat a szovjet csapatok folyamatosan támadták, a visszavonulás útját a magyar csapatparancsnokoknak körültekintően kellett megtervezni és vezetni, haladni csak lassan lehetett a hóval borított völgyekben, horhosokban.

A veszteségeket tekintve a mai napig eltérő adatok látnak napvilágot. A hadsereg közel egy éves tevékenysége során hozzávetőleg mintegy 125 ezer ember esett el, került fogságba, vagy sebesült meg. Az eltűnt katonák és munkaszolgálatosok, akiknek pontos számát megállapítani nem lehet, a szovjet csapatok fent említett harcmodja miatt, a foglyok száma aránylag csekély volt, és ezek nagy részének sorsáról sem tudunk sokat. A 125 ezer főből mintegy 50 ezer volt a hősi halott, közel ennyi a súlyos sebesült és mintegy 30 ezren kerültek hadifogságba vagy tűntek el örökre. A meghalt 50 ezer katona személye ennél több, hiszen ez 50 ezer családot jelentett. A hadi árvák csonka családba kerültek, nőttek fel, melyeket a katona özvegyek neveltek fel. A sebesülten haza kerültek sokan életük végéig hordozták a harctéren szerzett sebesüléseiket, nehéz terhüket, betegségeiket.

A nemzet e tragédiájáról - a háború után - közel fél évszázadig még csak beszélni sem lehetett, miközben soktízezer család siratta elvesztett szeretteit, sokszor évtizedekig bízva abban, hogy az eltűnt apa, férj, testvér mégis hazatér. Ezen időszak nem tette lehetővé még a saját hősi halottaink és polgári áldozataink méltóképpen elsiratását sem.

Eközben a megpróbáltatások után hazaérkező magyar honvédeket a rendszer megbélyegezte. Sokaknak egy életen át kellett titkolniuk, hogy harcoltak és helyt álltak a Don-kanyarban. S tudtuk, tudjuk ma is:

„... az a nép, amely megtagadja múltját, elveszti létezését a jövő nemzetei sorában, – aki pedig őseit tagadja meg, az elkótyavetyéli utódai tiszteletét ...”

A 2. magyar hadsereg katonái egyszerre voltak hősök és áldozatok, akiknek évtizedekig ugyan nem járt tisztelet, tragikus küzdelmüket mégsem sikerült elfeledtetni.

Nemzeti tragédiánkra, hőseinkre emlékezünk most. A Don-kanyar nekünk nemcsak a közel 120 ezer fős veszteségről szól, hanem másról is. A hősök helytállásáról a kilátástalanságban, kitartásukról a sokszoros túlerővel szemben. Az emberekről, akik kitartottak és helyt álltak az embertelen körülmények között. Emberekről, akik hűségesek voltak a küldetésükhöz, az esküjükhöz, akik áldozatok, de hős áldozatok. Rájuk emlékezünk. Értük imádkozunk a mai napon. Emléküket, áldozatukat ébren kell tartani minden magyar ember tudatában: emlékezni kell és az emlékezetből jövőt kell kovácsolni.

S hogy mit üzen még e tragikus nap az élőknek? (Hiszen minden történelmi eseménynek megvan a maga a tanulsága és üzenete a jövő számára.)

Üzeni, hogy a nemzet gondjait képtelenség fegyverek erejével megoldani, de a hazát – ha muszáj – fegyverrel kell védeni, igen, ha kell, az életünk árán is!

Üzeni azt is, hogy ne feledkezzünk el arról: minden embernek egyenlő méltósága van, minden ember a léteben hordozza méltóságát. A doni üzenet ez is: tiszteld az ember méltóságát! De ez a tragédia arra is figyelmeztet bennünket, hogy küzdjünk minden erőszakkal szemben.

Az értelmetlenül elvesztett életet soha, senki nem adhatja vissza. A Donnál elesett és fogságba esett katonák ott a távolban, a nemzetért haltak hősi halált. Legyünk azon, hogy ez az emléknapi mindig megmaradjon figyelmeztető jelként, a béke jeleként. Emlékezzünk gondolatban és tettben, fejet hajtva tisztelegjünk itt, ennél az emlékműnél a hősök előtt és kérjük az Urat, adjon hajlékot lelküknek odafönn!

A kilencvenes években orosz földön megkezdődött a még fellelhető temetők, tömegsírok számbavétele, gondozása. 1999-ben a Don mellől hazahozták a harcok során elesett egyik ismeretlen katona maradványait, és Pákozdon díszes állami temetéssel jelképesen megadták a végtisztességet a doni csaták halottainak.

Olyan veszteség ez, melyet feledni sosem lehet, melyet tanítani kell, okulásul az utókor számára, hogy miért kell a békét védeni, és ez által a háborút megelőzni.

Összeszorult szívvel emlékezünk a magyar hadtörténelem legtöbb áldozatot követelő vereségére. Minden halottra és eltűntre, a pergőtűzben megsebesültekre, a hómezőkön kövé fagyottakra és a hazavergődöttekre, itt, a II. világháború áldozatainak emlékhelyén.

Somogyváry Gyula: A boldog szunnyadókhoz

*Aludjatok, ti áldott szunnyadók, aludjatok, ti néma hadsereg.
Ringasson békén a távoli rög, s ne bántson könny, mely értetek pereg.
Aludjatok nagy álmok álmodói: a hősök álma mindörökre mély.
Csak simogasson bús gügyögésünk szelíden, mint a halk tavaszi szél.*

*Apák, fiúk, szerelmes vőlegények, kik porladoztok, haj, sok éve már,
akik elé mennydörgő ágyúszóban, véres mezőkön toppant a halál,
aludjatok! - A szunnyadástok boldog, mert csonttá kövült bennetek az álom:
hogy hatalmas, erős nemzet él Kárpát ölében, a tiszai tájon.*

*Aludjatok csak, gácsországi holtak, s a Drina mentén szunnyadó bakák,
álmodjatok ott messze Moldovában s az Alpeseznek örökös havában,
magyar halottak: fiúk és apák.*

*Aludjatok csak, néma, szent hadak, pihenni édes, haj, pihenni jó,
s a Piave vagy a Visztula zúgása éppúgy altat, mint a Tisza folyó...*

*Be jó tinéktek, hogy az agyatokban megállt örökre az a gondolat:
hogy bárki győz a véres dáridóban, a magyar föld s a népe megmarad...
Mert jaj, miránk, élő magyarokra özönnel hullt azóta minden átok,
és nincs és nem volt olyan nemzedék, mely ily véres Golgotákat hágott!*

*Nincs... nincs oly kín, mely ránk ne zúdult volna,
nagyobb gyalázat nem ért soha még, van-e panasz, mely végig győznél jajjal
Jeremiás e szörnyű énekét? De nem... csak csitt... hozzátok el ne érjen
az égig érő búgó jajgatás, csitulj panasz... a könny is lopva hulljon,
mert szent ajándék ez a szunnyadás, mit Isten ad a halott katonának,
ki hűséges volt, bátor és derék, és könnyű szívvel vitte áldozatnak
pirosló vérét, drága életét.*

*Csitt, csitt, panasz... nyugalom meg ne bolygassd, a hősök álma mindörökre
mély és boldog, mert az Isten adta nékik:
hogy föl ne verje földi szenvedély, se harangszó, se ágyúk orgonája.
De a könnycsepp s a síró anyaszó belenyilallhat porladó szívükbe,
s fölérezhet a boldog szunnyadó.*

*Azért csak csitt. Csak fojtva, lopva fájjon, hogy nincsen nálunk árvább a
világ, mióta ők, jaj, messze földeken elnémultak, s fekszenek jeltelen.
Aludjatok hát Isten katonái, aludjatok csak boldog pihenők,
ringassanak szelíden, mint az álom, idegen földek, távoli temetők.*

Kató József: Egy zsoldáros pap

Valamikor, bús, hamvas őszön,
Mikor már szirmot hullat a virág,
Nótafa termő Baranyából
Nagy útnak indult egyszer egy diák.
És úgy indult el a világba:
Egyszerű kis magyar ruhába,
Kezébe zsoldár, öreg levelű,
Hóna alatt egy kopott hegedű.

...
Öreg zsoldár, kopott hegedű,
Ezek lettek lelke szárnyai.
Így tanult meg, lágy zsoldárok szaván
Istenhez szállani

...
Hegedűszó halk zokogásán
Hazát tanult szeretni és a dalt,
Hinni, hogy a kesergő magyar
Nagy, ősi fája egyszer még kihajt.
És míg a zsoldárt énekelte
Babiloni vizeknél járva,
Ifjú lelkére lopva szállott
Régi dicsőség napsugára.
Mikor még voltak magyarok
Büszkék, szabadok,
S nem sírt a magyar a négy folyó vizénél,
És ilyenkor, ha jött az este,
Lelkére vette, elkeseregte
Sorsát a szegény kuruczoknak.

...
Zsoldáros pap így lett a diákból,
Nótaimádó dalos lélek.
Aki, míg dalolni tudnak,
Csak addig élnek.
Aki másnak csak rózsát adnak,
Míg ők magok tövisbe járnak.
Aki élve sohase látják
Aratását a gazdag nyárnak.

...
Magyar pap lett. Tudását, esztét
Aki könnyelműn másnak adja.
Egy magyar pap, kinek a lelke
Tán a magyar föld egy darabja.

...
Sorsa a magyar dalosok sorsa,
Aki ölelve tartja a világot,
És még élve el kell temetnie
Minden virágot, minden álmot.
Sorsa a magyar dalosok sorsa.
Öreg korára nem jut egyebe,
Csak a szegényes, napi kenyere.
És úgy hal meg, ahogy elindult
Tanítani a nagy világba:

Egy zsinóros magyar ruhába.
Kezébe zsoldár, öreg levelű,
Meg az ócska, kopott hegedű.

Kálmán Farkasra emlékezünk

Kálmán Farkas neves református lelkipásztor, zenetörténész, zeneszerző neve nem ismeretlen Szabadszálláson, hiszen a híres népzene kutató, Kálmán Lajos nagyapja, ugyanakkor egykori szabadszállási segédlelkész is volt. Ha kinyitjuk akár az új, akár a régi református énekeskönyvünket, találkozhatunk a nevével, hiszen a 345./711. (*Ím, nagy Isten, most előtted szívem kitárom...*) és a 276./718. (*Egyedüli reményem, ó Isten, csak te vagy...*) számú, jól ismert dicséreteinknek ő szerezte a dallamát.

1838. október 15-én látta meg a napvilágot Sió-Maroson, ahol édesapja, Kálmán József református lelkipásztor volt. Ároni családból származott, hiszen a család évszázadkora visszamenőleg adott lelkészeket egyházunknak. A népiskolát Városhidvégen, a református gimnáziumot Gyöngyösön végezte el, majd a pápai teológián tanult. Gyönyörűen hegedült, és már teológusként is megmutatkozott a zenei tehetsége: karelnök, és az ifjúsági zenekar vezetője lett.

1863-ban tette le az első papi vizsgát: Szabadszálláson Szász Károly, Kiskunhalason Sziládi Áron, majd Vajszlón Hetesy Dániel mellett káplánkodott. Feleségül vette Hetesy Dániel lányát, Tinkát, akivel 38 évig éltek házasságban. Példás családi életük volt: 10 gyermekük és 24 unokájuk született. Meleg családi fészket mindig a vendégszeretet jellemezte.

Szolgált Madocsán, Sósvertikén, Gyöngyösön, majd Gyomán lett lelkipásztor 1906. október 2-án bekövetkezett haláláig. Életét lelkipásztori szolgálatán kívül a magyar zene szeretete töltötte ki. A magyar protestáns énekgyűjtemény kiváló ismerője volt. Kutatta a protestáns énekeskönyveket, foglalkozott zeneszerzéssel, irodalomtörténettel. Zeneelméleti tudása páratlan volt.

Unokája, Kálmán Lajos, a padláson lévő lomok között kutakodva megtalálta nagyapja kéziratos dalgyűjteményéből 15-20 lapot, ami a népzene mélyebb kutatására ösztönözte őt.

Kner Izidor: Emlékezések Kálmán Farkasról c. munkájában Kálmán Farkast daliás, víg kedélyű, örökké mosolygó fiatalemberként, férfiúként, és öregúrként írja le, pedig „szűkkeblűen dotált hivatalokban hirdette az ígét holtig”. A titka abban volt, hogy tudott megelégedett lenni. Minden körülmények között megőrizte életvidámságát. Egyszer azt mondta: „Ha én minden csekélységből tragédiát csinálnék, minden héten kétszer kellene a falnak mennem, s ki az ördög győzné azt?”

Szenvedéllyel játszott hegedűjén. Kuruc nótái nagy ismertségre tettek szert. Lopták a motívumait, de kiadója nem akadt.

Legyünk mindig büszkék arra, hogy e kiváló zenész, lelkipásztor egykor Szabadszálláson is hirdette Isten Igéjét!

Pálinskáné Balogi Beáta lelkipásztor

Kálmán Farkas (1838-1906)

Gondolatok a Himnusz születésének 200. évfordulóján

A Magyar Kultúra Napját 1989. január 22. óta ünnepeljük annak emlékére, hogy az akkor 33 éves költő, Kölcsey Ferenc Isten és hazája iránti szeretetét Himnuszba imádkozta szatmárcsekei magányában. Éppen 200 évvel ezelőtt, 1823 januárjában már bölcsőben ringott Petőfi Sándor, amikor január 22-én Kölcsey befejezte a Himnusz megírását.

Kölcsey Ferenc 1813-tól élt Csekén, így itt született legjelentősebb alkotása, a Magyarország jelképének számító Himnusz is.

A magyarságnak a 19. századig nem volt önálló nemzeti himnusza, mind a katolikusok, mind a reformátusok saját himnuszt énekeltek. Kölcsey Himnusza előtt a református magyarság néphimnusza a 90. zsoltár volt, míg a katolikus magyarság a „*Boldogasszony Anyánk*” és az „*Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga*” kezdetű énekeket énekeltek himnuszuként. Mindemellett népszerű volt az úgynevezett Rákóczi-nóta is.

A Himnusz 1829-ben Kisfaludy Károly Aurorájában jelent meg először, a kéziratot még szereplő „*a Magyar nép zivataros századaiból*” alcím nélkül. Kölcsey munkáinak 1832-ben kiadott első kötetében pedig már a szerző által adott alcímmel jelent meg. A romantika ismertetőjegyeit magán hordozó, felépítését tekintve keretes szerkezetű költeményben zseniálisan összegződik évszázadok nemzeti történelme. Kölcsey nem érthette meg, hogy Hymnusa imává váljon a nemzet ajkán, hiszen 1838-ban meghalt. Sírja Szatmárcseke csónakos fejfáiról híres református temetőjében található, mely előtt szeptemberben gyülekezeti kirándulásunk alkalmával kiránduló csoportunk is fejet hajthatott.

A Himnusz zenéjét Erkel Ferenc zeneszerző és karmester szerezte 1844-ben, amikor a Kölcsey versének megzenésítésére kiírt pályázaton első díjat nyert. A nyertes pályaművet először a pesti Nemzeti Színházban mutatták be 1844. július 2-án és július 9-én. Első nyilvános, szabadtéri előadása az Óbudai Hajógyárban történt 1844. augusztus 10-én, a Széchenyi nevét viselő gőzhajó avatásán.

A Himnuszt a magyarok közmegegyezése tette nemzeti imádsággá, sokáig nem vált hivatalossá. A hivatalos nemzeti himnusszá válását csak a magyar alkotmány 1989-es módosítása hozta meg, melynek 75. §-a kimondta, hogy „*A Magyar Köztársaság himnusza Kölcsey Ferenc Himnusz című költeménye Erkel Ferenc zenéjével.*”

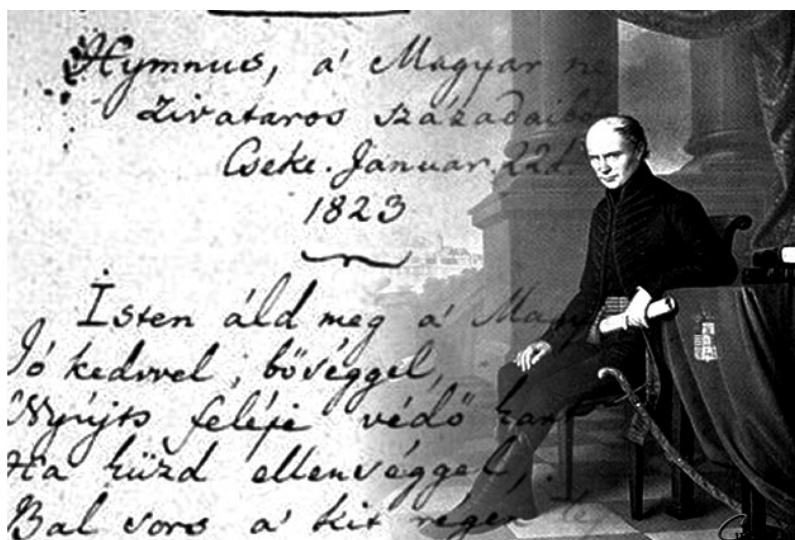
Sokszor halljuk a magyarul nem értő, vagy a magyar történelmet kevésbé ismerő emberektől, hogy sokan nagyon szomorúnak érzik a magyar nemzeti Himnusz dallamát a többi nemzeti himnusszal összevetve. A kívülálló szemlélőknek a legtöbb ország himnusza talán pergőbbnek, élettelibbnek, diadalmasabbnak és talán harciasabbnak tűnhet. Ez bizonyos szempontból így van, hiszen a mi Himnuszunk műfaja szerint is imádság, fohász, így nyilvánvalóan teljesen másként hat. Ugyanakkor büszkének lehetünk arra, hogy a magyar himnusz az egész világon a legbiblikusabb nemzeti himnusz, hiszen az első versszakának minden sora bibliai igehely. Mindemellett a mi himnuszunk nem élő uralkodót éltet, hanem az élő Istent dicsőíti.

Kevesen tudják, de mielőtt még Gyula városának zseniális zeneszerzője, Erkel Ferenc megzenésítette volna, a Himnuszt a reformátusok a 130. zsoltár dallamára énekeltek. Nem véletlenül, hiszen a Himnusz verssorainak szótagszáma pontosan megegyezik a Szenczi Molnár Albert fordításában énekelt zsoltár szótagszámával. Az összes versszak minden sora szépen illeszkedik a genfi zsoltár dallamához.

Kölcsey reformátusként a Debreceni Református Kollégium diákja volt, bizonyosan jól ismerte és énekelte is ezt a zsoltárt. Nem véletlen, hogy a 130. bűnbánati zsoltár dallamára a Himnusz énekelhető: a hitvalló református Kölcsey ugyanis tudta, hogy csak akkor kérhet áldást, ha bűnbánatot gyakorol.

Kissé elfogultan mondom, hogy Kölcsey és Erkel alkotásánál nem nagyon találni szebbet a világ himnuszai között. Sokak szerint 1848-49-es forradalom és szabadságharc bukása, majd Trianon fájdalom tehetők felelőssé amiatt, hogy kissé „lelassult” a Himnuszunk. Tudatosan kell dolgoznunk azon, hogy ritmikusabban énekeljük, és ez által is a benne lévő pozitív tartalmat szólaltassuk meg. Azt gondolom, hogy nincs szomorúbb, mint a Himnuszt halkam mormogó, vagy éppen csendben végig hallgató emberek látványa. Sajnos az elmúlt rendszer leszoktatta a Himnusz énekléséről a magyar nemzet nagy részét.

Azonban ez a 200. évforduló is eszméltesen bennünket arra, hogy mindig vállaljuk a keresztyénségben gyökerező kultúránkat és közös szellemi örökségünket. Énekeljük mindig bátran és hittel himnuszunkat akár istentiszteleten, akár nemzeti ünnepeinken, és lássuk meg újra és újra a Himnusz sorai által is, hogy csak akkor lesz jövője és megmaradása népünknek, ha újra rátalálunk arra az Istenre, aki századokon át megtartott bennünket, és hisszük, hogy rábízhatjuk a mi sorsunkat ezután is.

Dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek Szabadszálláson

Január 17-én, kedden este a református egyházközség látta vendégül Dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érseket és a katolikus gyülekezet tagjait a református templomban. Az alkalom a református hittanos gyermekek verses szolgálatával kezdődött: Pálincás Katinka, Pálincás Emma és Szabó Máté egy-egy versben elmondott imádságot olvasott fel. Ezután a Szász Póla Református Énekkar szolgálatával folytatódott az alkalom.

Tamás Sándor plébános olvasta fel Márk evangéliumából (Mk 10,17-31) a gazdag ifjú történetét, az igemagyarázatot pedig Dr. Bábel Balázs érsektől hallhatták a hívők. A gazdag ifjú történetében arról olvashatunk, hogyan juthatunk be Isten országába. Jézus arra tanította a gazdag ifjút: „Menj el, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” (Mk 10,21) „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.” (Mk 10,27)

Az ökumenikus imahét folytatásaként január 19-én, csütörtökön este a katolikus gyülekezet tagjai látták vendégül a református gyülekezet tagjait. Az ígét Nt. Pálincás Gyula református lelkipásztor hirdette. Márk evangéliumából a béna meggyógyításának történetét hallhatta a gyülekezet, amikor Jézus visszatért Kapernaumba, ahol egy házban meggyógyította a bénát. Négy férfi cipelte oda őt, aki az ágyán feküdt. Kibontották a ház tetejét és leengedték Jézushoz, aki azt mondta: „Kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza! Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára.” (Mk 2,11-12)

Ebben a történetben nemcsak a béna gyógyulása az, ami a legfontosabb és kiemelkedő, hanem a négy férfi bizonyágtétele, hogy megfogtak egy béna embert, a saját erejükből cipelték oda, kibontották a ház tetejét, leengedték Jézushoz, hogy az meg tudjon gyógyulni.

A mai világban is hasonlóképpen kell cselekednünk, segítenünk kell egymást, akár egy jó szóval, akár lelki segítségnyújtással, Isten igéjének hirdetésével, hogy hitben növekedjünk. Az igehirdetés után szeretetvendégséggel folytatódott az este, ami jó hangulatú beszélgetéssel zárult.

Süveges-Holczmann Andrea presbiter

A Szabadszállási Református Egyházközség 200.000 Ft perselypénzt adományozott a Szabadszállási Mentőalapítványnak a mentőállomás belső felújításának céljára. A gyülekezeti tagok a perselyadományukat a 2023. január 17-i ökumenikus imahét alkalmával helyezték el a református templomban. Az erről szóló adománylevelet Holczmann Mihály főgondnok adta át az egyházközség nevében Szűcs Attilának, a Szabadszállási Mentőalapítvány kuratóriumi tagjának.

Ökumenikus imahét Szabadszálláson

2023. január 15. és 21. között tartották közös, ökumenikus imahetüket a református és katolikus gyülekezet tagjai. A keresztények minden évben a világ minden táján azért gyűlnek össze, hogy imádkozva növekedjenek az egységben. Olyan világban teszük ezt, ahol a kapzsiság és az igazságtalanság egyenlőtlenséggel és megosztottsággal jár.

Bódás János: *Ki van jelölve a helyed*

*Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezessd.*

*Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak más vállai,
hogy terhüket te segítsd hordani.*

*Az irgalmat kínok fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd:
mennyi szeretet van benned.*

*Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült, s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt?
Ott is, hol eddig minden tiszta volt?*

*Ki vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled.*

*Csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.*

*Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett,
mit soh'se kap meg a beteg.*

*Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.*

Ifjúsági istentisztelet advent 4. vasárnapján

Advent 4. vasárnapján, (2022. december 18-án) ifjúsági istentiszteletet tartottak a Bagolyvárban. Ezek az alkalmak mindig szórakoztatóak, ez viszont még „mókásabb volt”.

Szokásosan énekléssel kezdődött az istentisztelet. Majd, az önismeret fontosságáról beszélgettünk. Ehhez kapcsolódott egy vicces játék. Amíg énekeltünk, Gyula bácsi különböző foglalkozásokat, hősöket, meseszereplőket stb... ragasztott a hátunkra. Majd ki kellett találnunk, kik vagyunk. Ebben a többiek segítettek. Vicesebbnél vicesebb személyek voltunk: Dart Vader, pizzafutár, Micimackó, Hamupipőke, miniszterelnök és még sorolhatnám. Azután mi írhattunk a másik hátára bibliai személyeket. Ezen az alkalmon is készülhattünk lélekben a karácsony ünnepére.

Mezei Dávid konfirmandus

Hívogató ifjúsági istentiszteletre

Szeretettel hívjuk és várjuk a fiatalokat ifjúsági alkalmainkra!
Az ifjúsági istentiszteleteket havonta egy alkalommal, vasárnap 11.00 órától tartjuk a Bagolyvárban.

Füle Lajos: Egymás számára is

*Egymás számára is
az Ő hatalma őriz,
amíg a nyár után
elszáll lassan az ősz is,
miközben rozsdamart
kezem kezedre téved,
mint simuló levél,
mely jelnek hull elébed.*

*Számomra alkotott,
választott rég ki ISTEN,
Te voltál és Te vagy
a kincsek kincse itt lenn.
Néped népem,
a te MEGVÁLTÓD az enyém is,
és ahova Te mégy,
odamegyek csak én is.*

2023-ban február 12-19. közé esett a Házasság hete rendezvénysorozat, mely alkalmából országszerte számos programot szerveztek.

Szabadszálláson a február 19-i istentiszteleten kértünk áldást a templomban jelenlévő házaspárok házassági szövetségére, családjára, életére, jövőjére, hogy házastársukhoz mindvégig hűségesek maradjanak és így példává legyenek a felnövekvő nemzedékek számára is.

„Mert ahová te mégy, odamegyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg. Néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott akarok meghalni én is, ott temessenek el engem! Úgy bánjék velem az ÚR most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled!” (Ruth 1,16b-17)

Petőfi Szabadszállása – Szabadszállás Petőfije

összecsap e kettő.

Létezik egy hivatalos állásfoglalás a szülőhelyvita eldöntésére: Petőfi fizikai szülőhelye Kiskőrös, a szellemi szülőhelye Kiskunfélegyháza. Ám a bűnös város, amely elzavarta „szülöttjét”, érdemben nem szólhatott bele e döntésbe. Egy valami azonban elvitathatatlan: Szabadszállás is Petőfi otthona!

De hogy is nézett ki ez az otthon? A vidék a török hódoltság, a rácok pusztító betörése után az újjászületésére készült. A Német Lovagrendnek történő zálogba adás és a korábbi jászkun előjogok megszűnését követően, 1745-ben, Mária Terézia beleegyezett az önmegváltásba, amely visszaállította a szabad jászok és kunok örökös kiváltságait, amely lehetővé tette a későbbi fejlődést. 1765-ben külön leány, majd 1767-ben fiúiskola kezd meg működését. 1772-re – a XVI. századi istenháza továbbépítésével – már a mai formájában állt a templom. 1789-ben kezd meg működését a postahivatal. 1826-ban megépült az új városháza – hisz 1819-ben Szabadszállás vásártartási jogot kapott. 1848-ig választókerületi központ, 1871-ig mezőváros volt. A lakosság lélekszáma a XIX. század közepére már 5.000 fölé emelkedett.

Ebbe a kis – talán zártnak tűnő – világba érkezett 1818 nyarán Aszódról egy mészároslegény, Petrovics István. Székarendásként mészárszéket vitt. Hrúz Mária iránti érzései komolyságát bizonyítja egy anyakönyvi bejegyzés: „*A Petrovits István Aszódról való, de most Szabadszállási Szék Árendásnak, ki Aszódon lakó Hrúz János h.l. Máriát jegyezte, a 3szori hirdetésről bizonyosság levelet adtam.*”, és az ezt követő, szeptember 15-ei házasságkötés, majd a család Szabadszállásra költözése.

A következő 4-5 esztendő az önállóságnak, a családi lét alapjai megteremtésének időszaka volt. Petrovics István 1819-ben letelepedési engedélyt kapott a várostól. Szőlőt, szántót, kocsmát, mészárszéket, szárazmalmot bérelt, házat, földet vett.

1821 végén Kiskőrösön is bérelt mészárszéket és hozzá való házat, és időztek is a városban. A Petrovics-családba megszületett az első gyermek, Alexander, akit 1823. január 1-jén Kiskőrösön kereszteltek meg. 1824 végétől a család már Kiskunfélegyházán is élt, Petrovics István ott is mészárszéket bérelt, miközben mindvégig szabadszállási illetőségűnek jegyezték, ott fizetett adót, ott vették számba az összeírásra! („*Szabadszállási Lakos, azonban Kiss Kőrösi Szék Árendás Petrovics Istvánnak...*”)

1825-ben Szabadszálláson született meg a család második gyermeke, István, akit a helyi református templomban kereszteltek meg.

A Petrovics-család vagyonosodásával Sándornak igyekeztek jó lehetőségeket adni az oktatásban, így Félegyháza, Kecskemét után - kis szabadszállási megállóval - Sárszentlőrinc, Aszód, Pest következett, majd Pápan tanult. Emiatt Petőfi jobbára csak mint szünidei diák járt Szabadszálláson. (Majd 1848 nyarán tért vissza 2 napra, a választásokra.)

Az 1838-as nagy dunai árvíz nem kímélte a várost, pusztítása a Petrovics-család elszegényedését is elindította. Az ár elmosta a családi házat is, így Szabadszállás csak közvetett emlékhelyeket mutathat a költő és családja megidézésére. Vegyük számba ezek sorát! (A terjedelmi korlátok miatt inkább csak egy felsorolással, mint részletes ismertetéssel.)

A református templom több eseménnyel kapcsolódik a Petrovics és Hrúz családhoz. Itt jegyezték be Petrovics István és Hrúz Mária házassági szándékának 3szori kihirdetését, a második gyermek Petrovics István keresztelését, és Hrúz Mária húga, Anna elhalálozását. Az egykori szülői lakhelyről annyit tudunk, hogy a jó öreg kocsmáros „*Házát a Dunának hajjai vitték el*”. Szabadszállás lakossága 1948-ban emlékművet állíttatott az egykori kert sarkába. Petrovics István a Kurta-sor végi földvásárlásokkal válhatott redemptus kun polgárrá (1828). Ezek voltak a „Petrovics-földek”. Kerekegyháza felé állt az egyszerű tanyaépület, a romjaiban ma is létező Csintovai csárda. Petrovics kétszer is bérelte. Az ifjú költő verseiben a kocsmáros, a csárda, a betyárok képe innen származott.

Szabadszállástól keletre volt „Kis Kun Szabadszállás Városának” 120 hold szántója és 32 hold kaszálója, a szigeti föld, melyet Petőfi apja 2x3 évre bérelt. A Kecskeméten tanuló Sándort édesapja 1831-ben hazahozta, és Szabadszálláson íratta be az alsó gimnáziumos osztályba. Tanítója, Ujlaky István, a latin nyelv elemeibe vezette be a kisdíákot. Az iskola 1822-ben épült, helyén 1907-ben épült fel az új (ma már a régi) fiúiskola. Egykori diákjáról emléktábla tanúskodik. Az 1848-as országgyűlési képviselő-választás során lépett fel Petőfi jelöltnek, s ekként az 1826-ban épült Városháza épületében is megjelent. Itt íratott meg az jegyzőkönyv, mely szerint: „... ezennel elhatároztatik, hogy Petőfinek e Város kebelébeni megjelenése szoroson megtiltassék...”. A református temetőtől nyugatra, a községből északra vezet a bügei út. Petőfit és feleségét, akik a választások előtti éjszakát Rozsnyai Jánoséknál töltötték, ezen vitték ki Szabadszállásról a felhergelt tömeg dühe elől. A szabadszállási temetőben nyugszik Rozsnyai Jánosné, aki utoljára látta vendégül Petőfit Szabadszálláson, a követválasztás előtti éjszakán. A sír nincs meg, a temetőnek azt a részét már felszámolták. De itt pihen Nagy Károly, a '48-as választás nyertese. És itt alussza örök álmát Prielle Kornélia, akivel Petőfi 1846-ban találkozott Debrecenben. Két hely sorolható még az emlékhelyek közé, a Nagyvendéglő és a Városháza alatti Vásáros bolt, melyeket szintén bérelt Petrovics István.

Petőfi Sándor és családja

De kereshetnénk még az első házat 1819-ből, vagy azt az otthont, ahol 1838-41 között éltek, s akár Rozsnyai Jánosné házat is, mert ezeket is az emlékhelyek közé sorolhatnánk. Talán egyszer nyomára akadunk valamelyiknek.

Még egy gondolat! Nekünk, szabadszállásiaknak örök érzelmi kérdés, hogy hol született a költő. A vitaindítás és az indulatgerjesztés szándékát kerülve, de mégis kérdezem: 1849 után mi a fontos? Még mindig az, hogy hol ringott 200 éve az a bölcső, vagy az, hogy hogyan akarjuk, tudjuk ápolni Petőfi szabadszállási létének emlékeit? Tudunk-e, akarunk-e bármit tenni, felmutatni, amivel éreztetni akarjuk másokkal, hogy mi az, amivel hat ránk ennek az embernek az egykori léte? Sajnos gyakran megállunk az első kérdésnél. Igen, valóban fontos a bölcső helye, mert kell, hogy eloszlassuk ketyeinket és bizonyosságunk legyen. De amikor erről beszélünk, elengedjük a szerintem lényegesebbet, fontosabbat: a költő bő negyedszázadnyi életét, aminek egy része kapcsolódott városunkhoz, és más részei is hatással voltak a településre is. Itt kellene egy kicsit határozottabban és hangsúlyosabban továbblépni és nem felhagyva a szülőhely érzelmi megközelítésén, arra törekedni, hogy megjelenítsük a költő személyünkre és a településre vetülő hatásait. Keresnünk kell a mi Petőfinket! Keresni kell és bemutatni a településen fellelhető emlékeit! Nem csak a bicentenárium kapcsán, hanem az egyszerű hétköznapi sokaságában is. Ne akarjunk többet mutatni, mint ami valójában a mienk, de azt mutassuk meg a maga teljességében, és hirdessük harsányan: itt van a mi Petőfink(!), ennyi jutott belőle nekünk, de arra a részre büszkék vagyunk, azt különösen szeretjük és tiszteljük, és azt a részt mindenkivel szeretnénk megismertetni.

Amikor összegezni akarjuk, mi ez a rész, szerencsére van kihez, mihez fordulni. A helyi Petőfi-kultusz kialakításában számosan közreműködtek.

Sallai Endre kántor-tanító (1847-1908) gyűjtést szervezett Szabadszálláson a budapesti Petőfi-szobor felállítására. B. (Bodri) Tóth Sándor (1866-1945) összegyűjtötte a Petőfiről szóló szájhagyományokat, előadásokat tartott. Kezdeményezte az egykori Petrovics-ház hely megjelölésének gondolatát, és a Petőfi emlékmű készíttetését. Katona Géza (1887-1974) tanár 1922-ben, „Hol született Petőfi?” címmel hosszasan cikkezett a sajtóban, de érvelt a '60-as szülőhely vitában is. Járt Szabadszálláson, kutatott a községi levéltárban, gyűjtötte a Petőfivel kapcsolatos szájhagyományokat, beszélt a még itt élő Petőfi-rokonokkal. Sándor József (1892-1970) író, szerkesztő kutatásai eredményét a „Nemes Petőfi Sándor költőnk Szabadszálláson született és Szibériában halt el” c. könyvében adta közzé. Tóth Sándor (1924-2014) helytörténész jegyzői gyakornokoskodása óta kutatta a Petrovics család és Petőfi helyi emlékeit. Megalapozta a Helytörténeti Gyűjteményt, elkészítette a Petrovics család szabadszállási életét bemutató kiállítási anyagot. Kutatásai eredményét a Petőfi és szülei Szabadszálláson (1994), c. könyvében és számos egyéb kiadványban mutatta be, melyeket mások forrásként használtak. A szülőhelykutató munkát, Tóth Sándor munkásságát folytatta Molnár Péterné (1942-2022) kunszentmiklósi tanárnő, és a „Petőfi-szülőhelyvita” közös alcímű munkáiban számolt be róla.

A költő születésének centenáriuma Petőfi-emléktábla készült, melyet a község háza falába helyeztek el. 1947-ben megalakult a helyi „48-as Ifjúsági Bizottság”, melynek tagjai közadakozás szervezésével kezdeményezték a Petőfi-emlékmű felállítását 1948. január 4-én leplezték le az egykori Petrovics-ház helyén emelt Petőfi-emlékművet.

1972-ben „Jubileumi Emlékbizottság” alakult. A bizottság méltó alapot építtetett a Petőfi-emlékműnek, és elkészítették a szabadszállási Petőfi képeslapot. 1973-ban kiállítás készült a Petőfi-kultusz bemutatására, és kiadták Tóth Sándor: Petőfi emlékek Szabadszálláson c. füzetét. A községháza előtti téren felavatták Páli Lajos szabadszállási szobrászművész alkotását. A Petőfi-mellszobor később átkerült a könyvtár épülete mellé.

1986-ban megalakult a „Szabadszállási Petőfi Társaság”, amely 1990-től „Szabadszállási Községi Könyvtár Petőfi Baráti Kör” néven folytatta munkáját. Napjainkban ez sajnos már egy újraindításra vár.

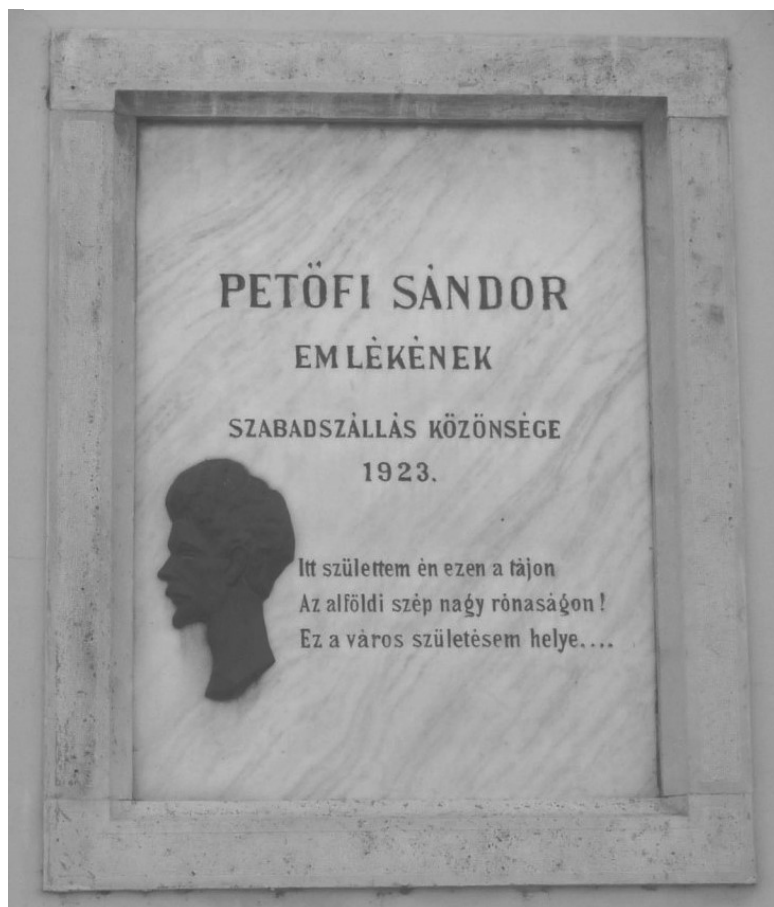
A település utca és intézmény elnevezéseiben megjelentek a családtagok nevei: Petőfi Sándor út, Petrovics köz, Szendrey Júlia utca, Petőfi Sándor Általános Iskola, Petőfi Sándor Városi Könyvtár, Petőfi Sándor Termelőszövetkezeti Csoport. (Ezen elnevezések egy része már megszűnt, sajnos.)

Öröndetes esemény volt Emődi Imre tanító és tanítványainak 2011. évi munkája, a „Petőfi Szabadszálláson” c. film, és az egykori fiúiskola falára az emléktábla elkészítése. És számos más tanár-diák közös alkotás erősíti a sort. De amatőr színi előadás és verses zenés összeállítások is születtek. A listát napjainkban a Petőfi200 rendezvénysorozat eseményei uralják, helyet adva a következő évek eseményeinek.

Van tehát honnan folytatni, és számos alkalom kínálja még magát. Ezek kihasználása kell, hogy célt és feladatot adjon számunkra. Csak meg kell ragadni a lehetőségeket, és meglesz a mi Petőfink.

Horváth Balázs István

Petőfi Sándor

Emléktábla a Városháza falán

Petőfi Sándor. Szülőföldemen

*Itt születtem én ezen a tájon,
Az alföldi szép nagy rónaságon,
Ez a város születésem helye,
Mintha dajkám dalával vón tele,
Most is hallom e dalt, elhangzott bár:
„Cserebogár, sárga cserebogár!”*

*Ugy mentem el innen, mint kis gyermek,
És mint meglett ember, úgy jöttem meg.
Hej azóta húsz esztendő telt el
Megrakodva búval és örömmel...
Húsz esztendő... az idő hogy lejár!
„Cserebogár, sárga cserebogár!”*

*Hol vagytok, ti régi játszótársak?
Közületek csak egyet is lássak!
Foglaljatok helyet itt mellettem,
Hadd felejtsem el, hogy férfi lettem,
Hogy vállamon huszonöt év van már...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”*

*Mint nyugtalan madár az ágakon,
Helyrül-helyre röpköd gondolatom.
Szedegeti a sok szép emléket,
Mint a méh a virágról a mézet;
Minden régi kedves helyet bejár...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”*

*Gyermek vagyok, gyermek lettem újra,
Lovagolok fűzfásipot fűjva,
Lovagolok szilaj nádparipán,
Vályuhoz mék, lovam inni kíván,
Megitattam, gyi lovam, gyi Betyár...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”*

*Megkondúl az esteli harangszó,
Kifáradt már a lovas és a ló,
Hazamegyek, ölébe vesz dajkám,
Az altató nóta hangzik ajkán,
Hallgatok s félálomban vagyok már...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”... - -*

Petőfi Sándor: A magyar nemzet

Járjatok be minden földet,
Melyet isten megteremtett,
S nem akadtok bizonyára
A magyar nemzet párjára.
Vajon mit kell véle tenni:
Szánni kell-e vagy megvetni? -
Ha a föld isten kalapja,
Hazánk a bokréta rajta!
Oly szép ország, oly virító,
Szemet-lelket andalító,
És oly gazdag!... aransárgán
Ringatózik rónaságán
A kalászos óceánja;
S hegyeiben mennyi bánya!
És ezekben annyi kincs van,
Mennyit nem látsz álmaidban.
S ilyen áldások dacára
Ez a nemzet mégis árva,
Mégis rongyos, mégis éhes,
Közel áll az elveszéshez.
S szellemének országában
Hány rejtett gyöngy és gyémánt van!
S mindezek maradnak ott lenn,
Vagy ha épen a véletlen
Föl találja hozni őket,
Porban, sárban érnek véget,
Vagy az ínség zivatarja
Őket messze elsodorja,
Messze tőlünk a világba,
Idegen nép kincstárába,
És ha ott ragyogni látjuk,
Szánk-szemünket rájuk tátjuk,
S ál dicsőséggel lakunk jól,
Hogy ez innen van honunkból.
Ez hát nemes büszkeségünk,
Melyről annyiszor mesélünk?
Azzal dicsekedni váltig,
Ami szégyenünkre válik!...
Csak a magyar büszkeséget,
Csak ezt ne emlegessétek!
Ezer éve, hogy e nemzet
Itt magának hazát szerzett,
És ha jőne most halála,
A jövődő mit találna,
Mi neki arról beszélne,
Hogy itt hajdan magyar éle?
S a világtörténet könyve?
Ott sem lennének följegyezve!
És ha lennének, jaj minékünk,
Ezt olvasnák csak felölünk:
„Élt egy nép a Tisza táján,
Századokig, lomhán, gyáván.” -
Oh hazám, mikor fogsz ismét
Tenni egy sugárt, egy kis fényt
Megrozsdásodott nevedre?
Mikor ébredsz önértetűre?

Március 15. és a kokárda

Március 15-e számunkra elképzelhetetlen kokárda nélkül, hiszen 1848 óta így ünnepeljük nemzeti ünnepünket. Petőfi naplójában azt írta, hogy felesége a forradalom kitörésének napján piros-fehér-zöld főkötőt varrt magának, amikor ő a Nemzeti dalt írta, s a neje tűzte mellére a kokárdát. 1848. március 14-éről naplójában így írt a költő: „Az éj nagy részét ébren töltöttem feleségemmel együtt, bátor, lelkesítő, imádott kis feleségemmel, ki mindig buzdítólag áll gondolataim, terveim előtt, mint a hadsereg előtt a magasra emelt zászló. Azon tanácskoztunk, mit kell tenni, mert az határozottan állt előttünk, hogy tenni kell és mindjárt holnap... hátha holnapután már késő lesz!”

Az események hatására a magyar színhármas (a piros az erőt, a fehér a hűséget, a zöld a reményt jelképezi) vált a hivatalos lobogóvá. A forradalom nyomán született áprilisi törvények XXI. cikkelye kimondta: „1. §. A nemzeti szín és ország czímere ősi jogaiba visszaállítatik. 2. §. Ennél fogva a háromszínű rózsza polgári jelképen újra fölvetetvén egyszersmind megállapítatik: hogy minden középületeknél s köz-intézeteknél minden nyilvános ünnepek alkalmával, és minden magyar hajókon a nemzeti lobogó és ország czímere használtassék.”

A nemzeti jelképeink már önmagukban is üzenetet hordoznak: a kokárda, a zászló, a címer és a turul hirdeti, hogy van múltunk és jövőnk itt a Kárpát-medencében, s ebben a közösségben egybeköt minket magyarságunk, történelmünk.

Pálinskáné Balogi Beáta lelkipásztor

Petőfi Sándor Magyar Nemzeti Múzeumban őrzött kokárdája piros-fehér-zöld selyemszövetből készült, melyet ovális formára húztak össze. Közepén óarany, piros, fehér, zöld és szürke üvegyöngyből fűzött, korona nélküli magyar címer látható.

A kokárdát és a rá vonatkozó hitelesítő levelet barokkos keretbe foglalták. A levél szövege: „E kokárdát Petőfi Sándor adta 1849-ben Budapesten Hajós Kálmán úrnak, midőn ez a költő családja körében, mint jó ismerős időzött — Hamary Dániel pedig Hajós Kálmántól kapta emlékül. 1879, junius 15-én Székesfehérvárott.”

**Nt. Pálkásné Balogi Beáta szolgálata
Kunszentmiklóson**

szolgálatával. Erre az alkalomra is szeretettel hívta a solti kiskör gyülekezeteinek tagjait: Apostag, Dunavecse, Fülöpszállás, Kunszentmiklós, Solt, Szabadszállás, Szalkszentmárton, Tass településekről.

Holczmann Mihály főgondnok

Az utolsó, a X. parancsolat

2023. március 9-én Szabadszálláson került megrendezésre a soron következő kisköri bibliaóra, amelynek gyülekezetünk adott otthont. Így házigazdái lehettünk ennek az eseménynek, melyen szép számmal megjelentek a környező települések képviselői.

Az ígét Nt. Kiss Tamás, kunszentmiklósi beosztott lelkész hirdette, magyarázta. Az istentisztelet elején az új énekeskönyvből Nt. Pálkásné Balogi Beáta tanított éneket, majd a Szász Póla Református Énekkar köszöntötte az ide érkezőket. Nt. Pálkás Gyula üdvözölte az ige hirdetőjét és a gyülekezeti tagokat.

Nt. Kiss Tamás imával kezdte, majd felolvasta Mózes II. könyvének 20. fejezetéből az 1-2. és 17. verset, mely így szól: „*Én az Úr vagyok, a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ne legyen más istened rajtam kívül...Ne kívánd felebarátod házá! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé!*”

Az 1. és 2. vers mindegyik parancsolatnak peambuluma lehetne. Azért adja Isten, hogy megóvjon a rossztól, megszabadítson. Megmutatja, hogy szeret, ezért parancsolatai nem nehezek, ha így tekintünk rájuk, és tiszta szívvel tudjuk követni őt.

A záró, a X. parancsolat kulcsot ad az ember kezébe. Minden a kívánsággal kezdődik. Ádám és Éva is úgy gondolta, jó volna enni a tiltott fa gyümölcséből, így került sor a bűnesetre. Dávid és Betsabé esete is úgy indult, hogy „az asszony igen szép volt”, tudta, hová kell mennie, ez vezetett a házasságtöréshez.

Kísértések vesznek körül, de ne kívánjuk azt, ami a másé. Mai életünk is tele van kísértéssel, melyet gondolatban is elkövetünk. Ilyenek például az internet hirdetései, amelyben gyönyörű tájak csábítanak, vagy különböző dolgokat lehet megvásárolni, akár plusz munka, vagy kölcsönök árán is.

Kempis Tamás: Krisztus követése című könyvében így ír erről: könnyebb úgy legyőzni a kísértést, ha az ajtón nem engedjük be, nem szabad befogadni. A kísértés olyan, mint a gyom, tavasszal könnyebb kihúzni a földből, mint amikor már megnőtt.

Kiss Tamás nagytiszteletű úr a szőlőmunkások példázatát is felhozta, akiknek egyformán fizet a gazda a különböző idejű munkáért. Vedd, ami tiéd, és menj.

A X. parancsolat ezektől óv meg bennünket. Ne azt kívánjuk meg, amit a világ elénk hoz, a saját ház, a saját feleség, a saját foglalkozás a legjobb. „Hogyha jól tudunk tenni, az azért van, mert Jézus meghalt értünk a kereszten!” – fejezte be beszédét a nagytiszteletű úr.

Deliné Gurmai Zsuzsanna, presbiter

Kisköri bibliaóra Kunszentmiklóson

2023. február 2-án este 18 órai kezdettel „kisköri” bibliaórán vettünk részt Kunszentmiklóson. Ezen az alkalmon folytatódott a már korábban megkezdett Ószövetségből vett igeszakaszok feldolgozása.

A bibliaórán Pálkásné Balogi Beáta nagytiszteletű asszony tartotta az igehirdetést, 2Mózes 20,16. verséből az 9. parancsolatot: „*Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen*”.

Az igehirdetés előtt Nagytiszteletű asszony az új énekeskönyvből tanított énekeket az alkalmon résztvevőknek. Külön öröm volt, hogy a mi gyülekezetünkben szép számmal, 15-en vettünk részt! Az igehirdetés után imaközösség volt, hangos imádsággal fohászkodtak az alkalom résztvevői. Az igemagyarázatra és az imádságokra a kisköri gyülekezet közel száz jelenlévő tagja válaszolt a 729., 165., 152., 844. számú énekekkel.

Az alkalom végén Nt. Pintér Gyula lelkipásztor kihirdette, hogy a következő kisköri bibliaóra Szabadszálláson lesz 2023. március 9-én 18.00 órai kezdettel. Az igehirdetés témája a 10. parancsolat - Nt. Kiss Tamás kunszentmiklósi beosztott lelkipásztor

Nt. Kiss Tamás igehirdetése Szabadszálláson

Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Névtelen – de nem elfelejtett - hős **Rozsnyay Pál**

*„... emlékeztetéssel ébresztgetem tiszta
gondolkozásokat, ...” (2Pét.3,1b)*

emléktáblája van a Városháza falán. Ám nézzünk az emléktábla „mögé”, lássuk meg Rozsnyay Pál emberi arcát, hogy emléke élő és példamutató lehessen. Ideje ennek, hiszen elhunytának 130. évfordulóját írjuk, sírja hát koszorúzható, a szabadságharcba bocsátkozás pedig 175 éve esett.

Rozsnyay Pál a negyvennyolcas hazafiak azon kevesei közé tartozik, akik a megélt eseményeket feljegyezték, naplót írtak. Emlékeinek egy töredékét a fia, Károly, a szabadságharc 50. évfordulóján, 1898-ban tette közzé a Pesti Hírlap március 14-18-ai számaiban „Egy névtelen hős” címmel s „Rozsnyay Pál negyvennyolcas honvédhuszár főhadnagy naplótöredékei a szabadságharc idejéből” alcímmel. Idézzünk néhány mondatot a hálás és büszke fiú szavaiból is:

„Ötven éve immár a dicső harcnak, a hőroszi küzdelemnek, melynek letiprásával annyi hazafias remény szállott sírba. Íme, itt is egy naplótöredék, mely szintén élénk világot vet az akkori viszonyokra és eseményekre. Ki írta ezt a naplót? Mi volt ő életében, nevét ki hallotta emlegetni, tetteiről ki olvasott? Senki. - Neve van, de azért névtelen hős. Nem több, nem kevesebb névtelen bajtársainál, akiknek száma egyre fogy; nem kiválóbb, nem híresebb a szabadságharc többi vitézeinél, csak érdekesebb és karakterisztikusabb. Típusa volt ő a bátor és vakmerő, nagy tettekre képes negyvennyolcas katonának. Élete, viszontagságai, szokése, bujdosása, hősiessége, bizonyára rá illik sok száz és száz bajtársára.”

Rozsnyay Pál néhány vonással vázolja fel gyermek- és ifjúkorát. Érdekes, hogy nem a szülei által elképzelt módon indította életét; s igen ifjan, tizenhat-hét évesen felöltötte a mundért:

„Születtem 1824. január 16-ik napján. Születésemmel családunkra szerencsétlenséget hoztam, mivel édes anyám születésem napján meghalt, hagyván hat árvát maga után. 1841. január havában toborzás alkalmával fölcsaptam katonának édes atyám, Rozsnyai János határozott akarata ellenére. Hiába sorolta föl előttem, hogy előrehaladt koránál fogva több tagból álló családja fenntartásának érdeke azt kívánja, hogy maradjak otthon és hogy a katonaságnál nem ígérkezik semmi jövőm, de én vágytam és akartam katona lenni s akaratomat, elhatározásomat édes atyám minden eredő szava és kérése sem ingatta meg. A Nádor huszárokhoz soroztak be több önkéntes társammal együtt. Összesen húszan voltunk Szabadszállásról, köztük hárman Rozsnyai fiúk, unokatestvérek: Imre, József és én. Az ezred azon időben Felső-Ausztriában volt állomáson.” [...]

Prága környékén szereztek tudomást - néhány, kézen-közön szerzett pesti lapot olvasva - arról, hogy Magyarország a vér nélküli törvényes forradalomban elért rendjét, az átalakulást fegyverrel kénytelen oltalmazni a császári seregek ellen.

„1848-ban ütött ki a szabadságharc és mi több oldalról értesültünk szegény hazánk és nemzetünk jogtalan megtámadtatásáról. ...Mi voltunk az első szökevények. Példánkat nemsokára sokan követték. Én Prágából nyolcadmagammal szöktem Pestre. Név szerint: Balla András káplár, Márton Marci, Tóth Gábor, Benke Sándor, Tóth Sándor, Bota Mátyás közhuszárok és én káplár. Egyik társunknak nevére nem emlékszem. [...] 1848. szeptember 28-án este indultunk tulajdonképpen tizenegyen, de három társunk visszafutott, nem bízván a merész vállalat sikerében s egyszersmind följelentették szökésünket...”

Emlékiratában részletesen leírja a jórészt idegen földön megtett egyhetes, lóháton töltött kalandos útjukat, Prágától Pestig. Császári csapatoktól való üldöztetés, sunyi feljelentés, vértességekkel való összecsapás, pár órai alvások, asztalon hagyott gözölgő étek, magyarbarát cseh vendéglős, huszáros lélekjelenlét, szemfülesség, lovasbravúrok sora – manapság forgatókönyvírók drága pénzért ötlnek ki ilyes kalandfilmeket – nekik egyszerűen csak a sors adta. Magyar területen már nyugodtabban haladtak, vendégelték őket. Pesti fogadtatásuk szép volt: *„Pesten a hídfőnél több ezerre menő néptömeg várt reánk, kik csoportosan jöttek elénk, biztosan tudva érkezésünket a hírlapokból. Nagy éljenzéssel fogadtak s el sem akarták hinni, hogy Prágából szöktünk, olyan jó kondícióban voltunk. ... értesültünk arról, hogy az akkor szervezett Hunyady honvédhuszár ezredbe vagyunk beosztva. Én és Balla tiszti rangot kaptunk, főhadnagy lettem, Balla pedig alhadnagy; a közlegények pedig altiszti rangot nyertek, még az is, aki köztük írni, olvasni nem tudott, mert akkor nagy szükség volt a képzett katonákra, akik az újoncokat tanítani képesek voltak. Mi voltunk az első szökevények a Nádor-huszár ezredből. Mi utánunk 10 napra egész század haza szökött Virágh [Gedeon – a híres miklósi negyvennyolcas, KT.] főhadnagy vezetése alatt. Ezeknek már mi mutattuk meg az utat. Azok is haza értek szerencsésen és végig küzdötték az egész szabadságharcot. [...]”*

Rozsnyay Pál, köszönhetően korai hazaérkezésének, az egész szabadságharcot fegyverben harcolta végig, a délvidéki hadszíntéren. Ott volt a sikertelen aradi ostromál, az Újvidék melletti csatákban is. A világosi fegyverletétel után sem habozott, meglépett a fogság elől, kerülő utakon, de hazatért:

„Öt hónapot töltöttem Szabadszálláson, leginkább a tanyákon bujdosva, de egy alkalommal értesültem hírlapok útján, hogy minden néven nevezendő honvédtiszt 1850. február 28-án jelentkezze Pesten a sorozó bizottmány előtt, mert ellenkező esetben szökevénynek tekintetik és hadi törvényszék elé állítják. Pesten besoroztak, még pedig a bakákhoz, és tízévi utánszolgálatra ítélték.” Tiszti rendfokozatát elveszítette a kényszersorozással, de rátermettsége, s lovaglótudománya révén visszaszerezte. Mély nyomot hagyott benne az, hogy egy évig bakaközlegényként kellett masíroznia.

„...de azt, hogy a gyalogságnál kellett egy évet szolgálnom, feledni nem tudtam soha. Ez volt katonai életem legfájóbb sebe. [...] 1854 végén jött meg végre a várva-várt szabadulás napja, a még hátra levő ötévi büntetés-szolgálatom elengedésével. Midőn ezen örömhírt tudomásomra hozták, egyszersmind fölszólítottak a maradásra, azon ígérettel, hogy megteszik az előterjesztést tiszti kinevezésem iránt. Ekkor azonban már nem fogadtam el.”

Igazi kiskun öntudattal eképp vont mérleget az 1848-1854 közötti éveiről: „De azért sorsomban megnyugodtam azon öntudattal, hogy amit én a némettől kaptam, csak kamatja volt az általam adottaknak!”

Későbbi életútját fia vázolta fel, s valóban érdekes, hogy nyilvános adatokban alig találjuk említését.

„A kiegyezés után kis-kunkerületi csendbiztos lett, s mint ilyen a betyárvilág - Bogár Imre és társainak - réme. A midőn Ráday nemcsak a betyárookra, hanem a csendbiztosokra is kiterjesztette figyelmét, de hozzá még csak a gyanú árnyéka sem fért. A hetvenes és nyolcvanas években mint Szabadszállás községi bírása szerzett maradandó érdemeket. Mindvégig a református egyház oszlopos tagja és támogatója volt. Több tagból álló családjának neveltetése érdekében elkövetett mindent, amit csak anyagi viszonyai megengedtek. A társaságnak kedvelt és nélkülözhetlen tagja volt. Még hajlott korában is jó zene mellett nem egyszer járta el a verbunkost, ezt a negédes, páratlan magyar táncot. 1893. június hó 12-én hunyt el csöndesen, ágyban, párnák között, a viharedzett hős, a bátor és vakmerő katona, övéitől környezve.”

Felesége, Kulcsár Mária (1838-1898), akivel 1855-ben lépett frigyre, öt évvel később követte férjét, a minden élők útján. Négy gyermekük: Etel, Pál, Károly, Irma érte meg a felnőttkort, a családalapítást.

S néhány mondat, izelítőül, Rozsnyay Pál huszárontudata, fanyar életlátása, humora jeleként:

(a Prágából való menekülés során:) „Még az nap átléptük Csehország határát és Iglau felé haladtunk, hol szintén gyalogság képezte a helyőrséget. A városon keresztül menni nem tartottuk tanácsosnak. Egy becsületes cseh embertől, ki Iglau felé gyalogolt, megkérdeztem a legrövidebb utat Brünn felé. Egy pipa dohánnyal megraktáltam [megkínálta, KT], mi egy magyar huszár és egy cseh polgár között igen leereszkedő barátság jele volt.”

(Amikor szökés közben éppen megúsztak egy elfogást:) „... az óvatosság sokszor fölér a vakmerőséggel. Elég volt egy sütetből egy lepény.”

(A szabadságharc egyik győztes csatája után:) „Este szálltunk lágerbe [táborba, KT] s teljesen meg voltunk elégedve a napi áldással, hanem Jellachich, azt hiszem, olyanformát mondhatott, mint a cigány, mikor Félégyházán az utolsó huszonötöt kikapta és elbocsátották.”

Amikor pedig a császári hadseregbe való kényszersorozása után dragonyosezredbe [vértések, KT] került, így bosszankodott, kis szomszédcsúfolóba öltve: „Kaptam akkora sisakot, hogy úgy néztem ki alóla, mint a fülöpszállási ember a tanyájából.”

Rozsnyay Pál feljegyzésének idézése talán első közlés Szabadszálláson, köszönhetően a digitalizációnak. A még kézi módszerekkel kutató érdemdús helytörténész, Tóth Sándor nem találhatta meg. Elhelyeztük ezért a négy hírlapi részben közölt emlékiratot, s a nekrológiát is a szabadszállási gyülekezeti könyvtárban. Ne sajnálják kölcsönözni, elolvasni! S kívánjuk együtt, hogy a mai szabadszállási hívekről, s e lap olvasóiról is az jusson eszükbe maradékaiknak, hogy „egyházának oszlopos tagja és támogatója volt!”

Emléktábla a Helytörténeti Gyűjtemény falán

Évkezdő imanap volt Solton

2023. január 7-én volt a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye évkezdő imanapja Solton. Az egyházmegyéből közel nyolcvan vettünk részt ezen az alkalmon, melyen a nyitó áhítatot Nt. Váradi Péter, a solti gyülekezet lelkipásztora tartotta.

Az imanap fő üzenete: „Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,16-18). Majd ezt követően Nt. Nagy Dávid dunapataji lelkipásztor és Nt. Magyar Csanád fülöpszállási lelkipásztorok olvastak fel igeszakaszokat és tartottak rövid igemagyarázatot.

Az igeszakaszok között énekszóval dicsértük Istent az új református énekeskönyvből a 827., 261., 331., 334., 825. és 437. számú énekekkel. Az igemagyarázatok után a jelenlévő lelkipásztorok, presbiterek és gyülekezeti tagok imaközösségben mondták el fohászkodásaikat. Az imanap egyik központi üzenete a békesség egymás között és béke a világon volt - különösen is gondolva az Ukrajnában dúló háború borzalmaira, kérve Isten kegyelmét ennek megszüntetésére.

A közös imádságok végén, az imanap Nt. Bán Béla, a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye esperese újról köszöntésével és rövid tájékoztatójával fejeződött be, majd a solti gyülekezet szeretetvendégségre hívta meg a résztvevőket.

Holczmann Mihályné

Presbiteri továbbképzés

Presbiteri továbbképzésen vettünk részt március 19-én Dunavecsén.

Egy rövid áhítatot tartott Alföldy-Boruss Dániel szalkszentmártoni lelkipásztor, aki jelenleg Dunavecsén helyettesítő lelkész is. Az ige a családról szólt. Szembeállította a bibliai nagy családokat a mai kis-, egykés-, mini-, patchwork-, csonka családokkal. Házasságkötés, keresztelő alkalmával a gyülekezetben egy kis család születik. Ezek a kicsi családok a későbbiekben nemhogy növekednének, hanem sokszor eltűnnek. Megújulásra lenne szükség, a megújulás specialistája az Úr.

Feltette a kérdést: Van-e Biblia a családban, és hol van a Biblia? A polcon porosodik, esetleg könyvtámaszként szolgál, avagy az asztalon van, és a család közösen forgatja, együtt olvassák, beszélnek az olvasott ígéről és közösen imádkoznak?

A képzés második részében dr. Hotorán Gábor érsekcsanádi lelkipásztor tartott előadást a 21. századi etikai kihívásokról. Ő rámutatott a bölceleti és keresztyén etika különbözőségére. Míg a bölceleti etika változó, addig a keresztyén etika örök. A Bibliára épül, Isten Igéjéből táplálkozik. Miért fontos a keresztyén erkölcs? Megóv, bölccsé tesz, biztos pont, segít Krisztus követésében, helyreállítja az összetört énképet.

Az egyházat érintő gyülekezeti problémákról is beszélt a lelkész: komplett családok hiánya a gyülekezetben, elöregedés, gyülekezeti kötődés nélküli keresztelés, a házasságok válsága, a konfirmáció után eltűnő fiatalok, a református elkötelezettség hiánya.

A keresztyén családok a nemzetünk alapsejtjei: a keresztyén házasságok súlya, a keresztyén nevelés fontossága, hála és öröm Krisztus szeretetében - ez mind a keresztyén családok fontossága.

Gyakorlati útmutatót a megoldásra keveset kaptunk, de mivel minden gyülekezeti közösség más, ezért a megoldás is eltérő gyülekezetenként. Egy biztos. Nekünk, presbitereknek a lelkészeink mellett nagyon sok a feladatunk, hogy gyülekezetünk épüljön, szépsüljön és bővüljön. Végül kaptunk egy igeverset útavalóul: „Hallgass rám, fiam, légy bölcs, és irányítsd szíved a helyes útra!” (Péld 23,19)

Janovicsné Paál Ilona presbiter

Móra Ferenc: Út a hajnalba

Az ég ereszén már föllángolt a pirosság s az olajfák csikorogva ébredtek az elfutamodó éjszaka utolsó sóhajában. Az Ember Fia kilépett a sziklabarlangból, ahová Nikodémus és az Arimáthiából való József eltemették. Első gondolatával rájuk mosolygott.

- *Anyám vetette meg az ágyamat gyolcsból s ők avatták azt be mirhával és aloéval, mert nem voltak ellenségei az igaznak.*

Valamelyik majorban hajnali dalát harsogta a kakas, s neki Péter jutott eszébe, aki háromszor megtagadta őt az ijedelem óráiban.

- *Kősziklának tettem, s ő meghajolt, mint szélben a nád. De megsiratta vétkét, s a kicsinyek és gyámoltalanok törvénye simulni azokhoz, akik hatalmasak és tehetősek.*

Gyöngéden és vigyázatosan lépett át az őrállókon, a római katonákon, akik hátukat egymásnak vetve horkoltak a nagy áldomás után, amelyet kockára vetett varratlan köntösének árából csaptak. Az egyikben ráismert arra, aki az ecetbe és epébe mártott szivacsot felnyújtotta hozzá.

- *Ó, te szegény – hajolt fölé, és ráigazította lecsúszott tunikáját, mert kezdett élesebben vágni a szél a Koponyák hegye felől, amely mint nagy fekete ököl meredt az égnek.*

Tekintete megállt a három üres feszületen, amelyek némasága jajt kiáltott az eltűnő csillagok felé. A bal oldalin egy holló gubbasztott, fekete tolla vérszínt játszott a hajnalban. Ezen vonaglott végsőt a megátalkodott lator, aki nem kíváncszott vele lenni a paradicsomban. Hallotta rikácsolni a némát, akinek ő oldotta meg a nyelvét, hallotta suhogni a sánta mankóját, akit ő tett járóvá, megképzett előtte az inaszakadt, aki göröngyöt vágott hozzá, de legjobban fájt neki ez

a kárhozott lélek, akit nem indított meg se a saját kinszenvedése, se az övé. A lator utolsó pillantásával is kigúnyolta a római centúriót, aki elsőnek tett mellette bizonyosságot e világon, a megrendülés kiáltását hallatva:

- *Ő valóban Isten fia volt!*

Isten fiát megborzongatták az emlékek, s elfordítva fejét, a várost nézte, amely kezdett már fölismerszeni a naptámadat aranykosarában. A fölötté lebegő könnyű ködből már kivillantak a paloták tornyai, amelyet Heródes épített, akinek pribékjei elől Egyiptus pálmái alá kellett menteni zsenge életét, amikor még anyja kebelén szunnyadott, s

kikomorlott belőle a templom, ahol áldozatokat mutattak be az Atyának a Fiú haláláért. Elmélázott a házak fölött, tekintete megállt a Mórijjá-hegy sarkán, a szőlőkutas udvaron, ahol Pilátus megmosta kezeit, s végigsuhant a piszkos utcákon, amelyeken vére végigpatakzott, koncon marakodó éhes kutyák és üvöltő emberek falkái közt, vállán a gyalázat fájával. S megáldotta kinszenvedése minden stációját, mert az irgalmas lélekre gondolt, aki kendőjével letörölte vérverejtékes arcát.

Hátat fordított a városnak és megindult a szellőrózsás úton, amely Emmaus felé vezet. A mezők liliomai lábához verődtek és körülcsicseregtek az égi madarak. Kezein és lábain már nem fájtak a szöghelyek, halványra rózsaszínesedtek, mint pecsét az alabástromon. Oldala se sajgott már, ahol vérnek és víznek nyitott utat a dárda, fején is hajnali harmattá vált a töviskorona nyoma, az egész teremtés ujjongott és lelkesedett körülötte és benne.

Egyedül ment az úton, embertől nem háborgatottan, szembe a nappal, s a semmibe veszett mindenki, aki eddig bántotta, üldözte, kínoztta és halálba hajszolta eszméiért. S maguk az eszmék is elmaradtak most, csak a tavaszt, a hajnalt, a ragyogást érezte, s az emlékekből is csak azok pillangózták körül, amelyek édesek és világítók voltak. A názáreti viskó az olajfás kerttel, az ácsműhely forgácsszaga, a jeruzsálemi búcsú, amikor elvesztette édesanyja szép köntösét, s a nagyszakállú írástudókat és kopasz farizeusokat vizsgáztatta a templomban, a genezáreti holdas éjszakák, a csodálatos halfogással, a szomjas szívű tanítványok, a hűséges betániiaiak s az igazságot éhező lelkek, akiknek a nyolc boldogságot tanította, s a gyermekek, akiknek mennyek országát ígérte. A szeretet, amelynek ígét két marokkal szórta az emberek közé, a Jordán vízébe, a Karmel felhői közé, Hárán sós pusztáiba, a szeretet, amely keresztfára vitte, az élet végtelen fényével és melegével tündökölt most a sírból visszahozott szívében.

- *Szeretet – sutogta maga elé a virágzagú levegőbe -, szeretet, szeretet, mi van ezen kívül a világon?*

Túrmezei Erzsébet: A magyar fa

*Ha egy fára ragyog a nap fénye,
hogyne lenne életre reménye!
Meleg a fény, fakad a rügy tőle,
zöld levélke bújik ki belőle.*

*Sok kis virág, fehér kelyhű, tiszta.
A kék égre úgy mosolyog vissza.
S ha lehullik mindenik virága,
gyümölcsöktől hajlik a fa ága:*

*Mért látom hát kopáran a fát,
az én szegény, szomorú hazámat?
Hiszen Isten kegyelmének napja
sugarát rá bőséggel hullatja.*

*Mért mered hát csupaszon az ága?
Mért nem fakad rügye és virága?
Kis rügycskek, ti talán tudjátok.
Hívogatón, ha letekint rátok,
talán ti nem engedtek szavának,
kis rügyei a nagy magyar fának!*

*Tavaszt csak nap melege adhat.
Tavaszt csak az Úr Jézus fakaszthat.
De hogy a fa virágba boruljon,
kis rügycske kell, hogy kiviruljon,
engedjen a napfény melegének,
Megváltója nagy szeretetének.*

*Rügyszívecske, nyílj meg valahára!
Meleg árad le a magyar fára:
az Úr Jézus kegyelmének fénye.
Hogyne lenne életre reménye!*

De amikor kimondta, sebei mintha megint felszakadtak volna, s a tövis mintha mélyebben fúródott volna homlokába, mint a rémségek éjszakáján. Mert látomása támadt egy végtelen pillanatra, látta halálba menni a milliokat, s látta, mint ég, lobog a vér bíborszínében századokról századokra a Föld nyomorúságos csillaga, amelyen nemcsak az az eszme halhatatlan, amelyet megölnek, hanem az is, amely öl. Nemcsak az Ember Fia támadt föl, hanem az üldözői, az árulói, a megostorozói, a gyilkosai is. Látta, hogy az ő föltámadásának csak az egyetlen napja szenteltetik az esztendőnek, a többi a gyöngéké lesz, a félénké, az árulóké, a bűntevőké. A Júdásoké, akik eladják az eszmét ezüstökért és elárulják csókkal; a Pétereké, akik ijedtükben megtagadják mesterüket; a Kajafásoké, az erőszakosaké, a Pilátusoké, a habozóké, a Nikodémusoké, akik térdet hajtanak az eszmének is, az eszme keresztrefeszítőinek is, s ott lesznek a tarsuszi úton is, a kapernaumin is. És amíg a látomás tartott, a Názáreti mélyebb fájdalmat érzett, mint mikor vörös posztóba öltöztették, megköpdösték és arcul verték, és jobban fájt a szíve, mint mikor a kereszten függött és felkiáltott Atyjához, hogy miért hagyta el őt. Borzadva takarta el arcát, mert a végtelenségből mindenünnen a megátalkodott lator szemei néztek rá, halálos gyűlölettel és égkáromló gúnnyal.

De csak addig tartott, mint egy lélegzetvétel, egy szívdobbanás. Csak addig, mint az a másik kísértés a pusztában, harmincéves korában, mikor a Sátán a hegyről neki ígérte a világot és minden örömét. Csak egy pillanatig, már ment tovább, nyugalmasan és derűsen, Emmaus felé. Mert Isten Fia volt, és tudta, hogy amilyen örök a bűn, olyan örök a megváltás. Belenézett a napba, és látta magát Atyjának jobbján ülni, de a fénycsóvában, amit a földre vetett, látta azokat is, akik az ő nyomában fognak járni. Érezte, a föld soha többet nem fogja elfelejteni, hogy egyszer Isten járt rajta, és az emberek fiai közt mindig támadnak próféták és apostolok, szentek és vértanúk, költők és gondolkodók, lángelkek és lángelmék, akik ha vérük ontásával is, ha Golgotán is, mindig az ő eltörölhetetlen nyomaiba lépnek és hintik két marokkal a Jóságot, a Szépséget, a Békességet, a Szeretetet. Víznél ingatabb, felhőknél változóbb, szeleknél csapongóbb, sós pusztáknál keserűbb, de mohó, de éhes, de szomjas emberi szívekbe.

**„Reménykedj
az Úrban,
légy erős és
bátor szívű,
reménykedj
az Úrban!”**

(Zsolt 27,14)

Egy kis harang újjászületése

„Harang csendül, ének zendül,
messze zsong a hálaének,
az én kedves kis falumban
karácsonykor magába száll minden lélek.
Minden ember szeretettel
borul földre imádkozni,
az én kedves kis falumba
a Messiás boldogságot szokott hozni.
A templomba hosszú sorba'
indulnak el ifjak, vének,
az én kedves kis falumban
hálát adnak s magasság Istenének...”
(Ady Endre: Karácsony - részlet)

Gyönyörű karácsonyi ajándék érkezett a gyülekezetbe: egy rég elfeledett kicsi harang újjászületett Sarkadi József és Sarkadi Gábor keze munkája által.

Hálásan köszönjük az Isten dicsőségére elkészített gyönyörű, mívés munkát! A harangot a Lelkészi Hivatal bejárata előtt helyeztük el.

Pálinkásné Balogi Beáta lelkipásztor

Karácsonyi csomag időseinknek

Szerény ajándékcsomaggal kedveskedtünk a legidősebb, 80 év feletti egyházfenntartó gyülekezeti tagjainknak. Isten áldása legyen életükön, családjukon! A közel 100 csomag kiszállításában hálásan köszönjük presbiter testvéreink segítségét!

Pálinkásné Balogi Beáta lelkipásztor

Füle Lajos: Feltámadott!

(részlet)

**Húsvéti reggel tavaszi kedvvel
zeng a berekben: Feltámadott!
Egei kéklik, szelei végig –
zúgják az erdőn: Feltámadott!**

Sürgős hívószámok

Ha szomorú vagy,
Ha valaki cserbenhagy,
Ha bűnt követtél el,
Ha aggódsz valami miatt,
Ha veszélyben vagy,
Amikor Istent távolinak érzed,
Ha hitednek erősítésre van szüksége,
Ha magányos vagy,
Ha keserű és kritikus lettél,
Ha szeretnél megnyugodni,
Ha a világ nagyobbna tűnik Istennél,
Ha honvágyad van,
Ha imáid gyengék,
Ha bátorításra van szükséged,
Ha depresszióba estél,
Ha elvesztetted a bizalmadat az emberekben,
Ha az emberek rosszindulatúnak tűnnek,
Ha elcsüggedtél a munkádban,

hívd a János 14-et!
hívd a Zsoltárok 27-et!
hívd 1 Jánost 1,9-et!
hívd Máté 6,19-34-et!
hívd Zsoltár 91-et!
hívd a Zsoltárok 139-et!
hívd a Zsidók 11-et!
hívd a Zsoltárok 23-at!
hívd az 1Korinthus 13-at!
hívd a Máté 11,25-30-at!
hívd a Zsoltárok 90-et!
hívd a Zsoltárok 121-et!
hívd a Zsoltárok 67-et!
hívd a Józsué 1-et!
hívd a Zsoltárok 27-et!
hívd az 1Korinthus 13-at!
hívd a János 15-öt!
hívd a Zsoltárok 126-ot!

Presbiteri családi nap disznóvágással

2023. január 14-én szombaton tartottuk meg a presbiteri családi napot, hasonlóan az előző évhez: egész napos programmal, disznóvágással, -torral, családias légkörben a presbiter családok részvételével. A hízót az idén is Kovács Sándor presbiter testvérünk és kedves felesége ajánlotta fel. Hálásan köszönjük a nagyon kedves felajánlást, de a presbiteriek úgy gondolták, hogy a mai árak mellett, pénzadománnyal - legalább részben - hozzájárulnak a hízó felnevelésének költségeihez.

A kora reggeli órákban kissé ködös idővel kezdődött a napunk. A parókia udvarán volt a pörkölés, a kaparás, a bontás és a garázsból kialakított „húsüzemben” a feldolgozás. Mire az asszonytestvérek és a gyerekek megérkeztek a délelőtti órákban, még a nap is kisütött. Ez is a Jóisten ajándéka volt, mint az egész együtt töltött nap! Sokan voltunk és mindenki a kedve szerint vette ki a részét a munkából. Sok finomság készült és valóban családias közösségben, jó hangulatban töltöttük el ezt a napot.

Hagyományosan készült a reggeli hagymás sült vér, majd friss

folyik a nem mindennapi munka. Majd a késő délutáni órákra minden elkészült, és a családok jóízűen fogyasztották el a disznótoros vacsorát igazi családias hangulatban. A végén a régi hangulatot felidézve még a citerák is előkerültek egy rövid időre. A tiszteletbeli presbiterieknek vasárnap ebédre juttattunk el egy kis kóstolót, amelyet nagy örömmel fogadtak el.

A lelkipásztoraink és a presbiter családok nevében is hálásan köszönjük Kovács Sándor presbiter testvérünknek és kedves feleségének, Marikának, a hízó felajánlását, a presbiter családoknak a hozzájárulását és minden adományát a nagyon jó hangulatú közösségépítő és hagyományápoló presbiteri családi nap megtartásához. Köszönjük mindenkinek a pénzbeli adományát és bármilyen felajánlását

pecsenye. Közben az üstben főtt a hurkába való hús, másik bográcsban a húsleves, és egy nagy fazékban a töltöttkáposzta. Közben darálták a kolbászhúst, fűszerezés után töltötték a kolbászt, majd ugyanígy a hurkát is. Végül kisütöttük a zsírt, mely azért sikerült jól, mert mindenki, aki arra járt, kevert egyet a nagy fakanállal a tepertőn. A gyerekek a Bagolyvárban játszottak, de meg-megnézték, hogyan is

hogy is főzzük, sütjük, pároljuk (kenyér, fűszerek, káposzta, savanyúság, italok, sütemények, gázpalackok, kétkézi munka stb.), amelynek segítségével létrejöhett a presbiteri családi nap. Köszönjük fő böllérünknek, Szalontai Bálintnak a szakmai irányító munkáját és a mindennemű eszközeit, amelyek ehhez a munkához szükségesek voltak és mindenkinek az egyéb kellékek (üstök, bográcsok, asztalok stb.) felajánlását!

Rendkívül jól sikerült a presbiteri családi nap, így ezzel a testi-lelki feltöltekezéssel kezdhettük meg az új évet Isten gazdag áldását kérve és remélve a 2023-as esztendőre! **Holczmann Mihály** főgondnok

Gyermekistentisztelet

2023-ban is
minden vasárnap 9.30-tól
a Szabadszállási
Református
Egyházközségben.

Gyülekezés a templomban, majd a
gyermek a közének alatt mennek át a
Bagolyvárba a szolgálattevővel.

Szeretettel várjuk a gyermekeket
szüleikkel együtt az istentiszteletre!

Gyermekistentiszteletes csapat 2023. február 19-én és március 19-én

**„Engedjétek hozzám jönni
a kisgyermeket,
és ne tiltsátok el tőlem őket,
mert ilyeneké
az Isten országa.”**

(Mk 10,14)

Aytay Gábor: Emmaus

*Elmúlt immár a legszebb nap is,
Az alkony ráborult a tájra,
Úgy mennek ők Emmaus felé,
Mint két könnyes, szomorú árva.*

*Egymást nézik vigasztalanul,
Hallottak valamit, mely csodás,
De köd borong a lelkük előtt,
És minden csak puszta látomás.*

*Leszáll az alkony, esteledik,
S fenn ragyog mégis egy csodás nap,
S ím fényzőnben áll a kereszt,
A kegyelem, mely életet ad.*

*A hegyormon zengnek a kürtök,
Alkonyban így örök a hajnal,
Velünk van már az Élet ura,
Kik telve vannak jajjal-bajjal.*

*Emmaus felé hogyha megyünk
És az alkony lassan ránk borul,
Ha sírunk, szemünk tele könnyel:
Ő odajön mellénk vigaszul.*

*Bejön házukba ismeretlen,
Megtöri nekünk a kenyeret,
Sebhelyes kézzel felénk nyújtja
Az új, győzelmes életet.*

*Angyali ének ütemére
Száll életünkben minden óra,
Szóljunk mi is: maradj velünk,
Mert megérkeztünk Emmausba.*

Babaklub

minden szerdán a Bagolyvárban! Várunk mindenkit szeretettel!

Farsang a babaklubban 2023. február 2-án

Örökség

Egy bizonyos hegyi faluban évszázadokkal ezelőtt egy nemesember azon gondolkodott, hogy milyen örökséget hagyjon a falu lakóinak. Végül eldöntötte, hogy templomot épít hagyatékként.

A templomépítés tervét titokban tartotta egészen a befejezésig. Amikor az emberek összegyűltek, csodálkoztak a templom szépségén és tökéletességén. Sok dicsőítő megjegyzés után egy jó megfigyelő megkérdezte:

- „De hol vannak a lámpák? Miként világítják meg a templomot?” -

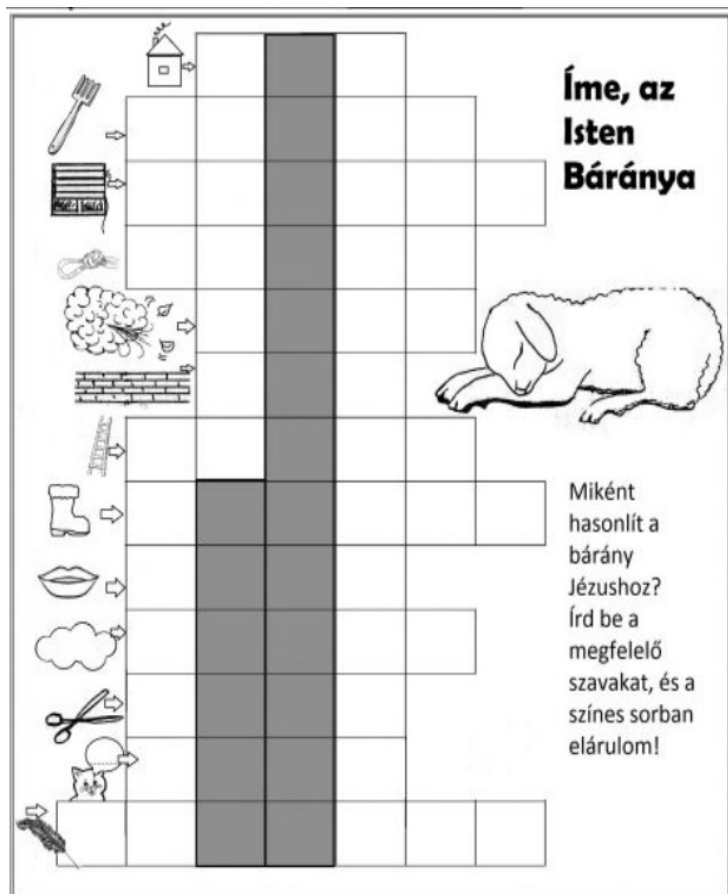
Anélkül, hogy válaszolt volna, a nemes rámutatott a falon lévő lámpatartókra, aztán minden egyes családnak adott egy lámpát, hogy vigyék magukkal az istentiszteletre és függesszék fel a falra: - „Valahányszor itt vagytok, az a hely, ahol ültök, világos lesz - felelte a nemesember. - Amikor pedig nem lesztek itt, az a hely sötét lesz. Amikor távol maradtok a templomtól, Isten házában bizonyos része sötétben marad.”

Vajon a mi lámpásunk meg van gyújtva? Azon a helyen világítunk, ahová Isten helyezett minket? Ha a megfelelő helyen világít életünk, akkor igazi a mi Krisztus-várásunk.

Gyermekoldal

Jézus a jó pásztor, és mi vagyunk a nyája.

Első bárányai a tanítványok voltak, akik biztosan nagyon elveszetteknek érezték magukat nagypénteken. Kedves gyerekek, rátok is vár egy feladat! Vezessétek el az eltévedt kisbárányt az anyukájához!

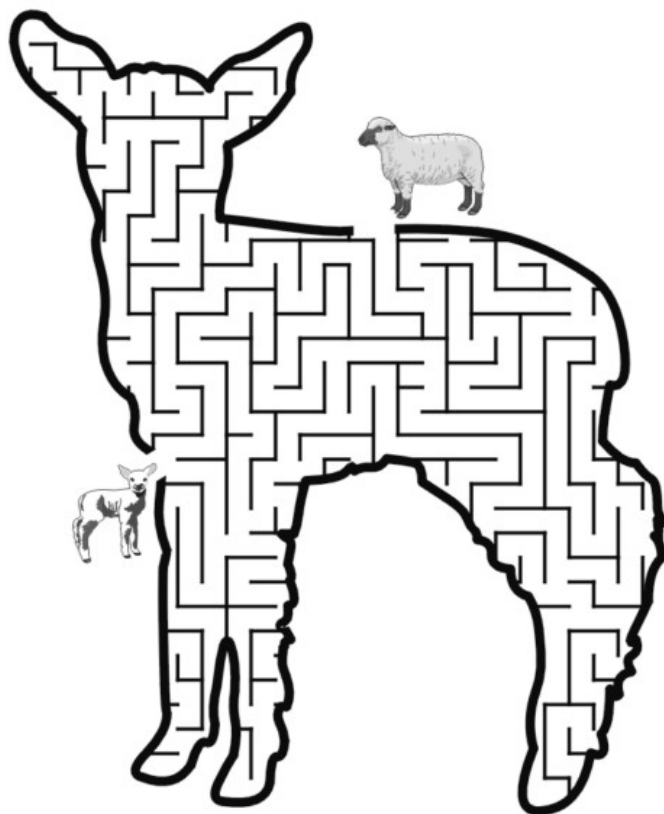
Locsolkodjunk!

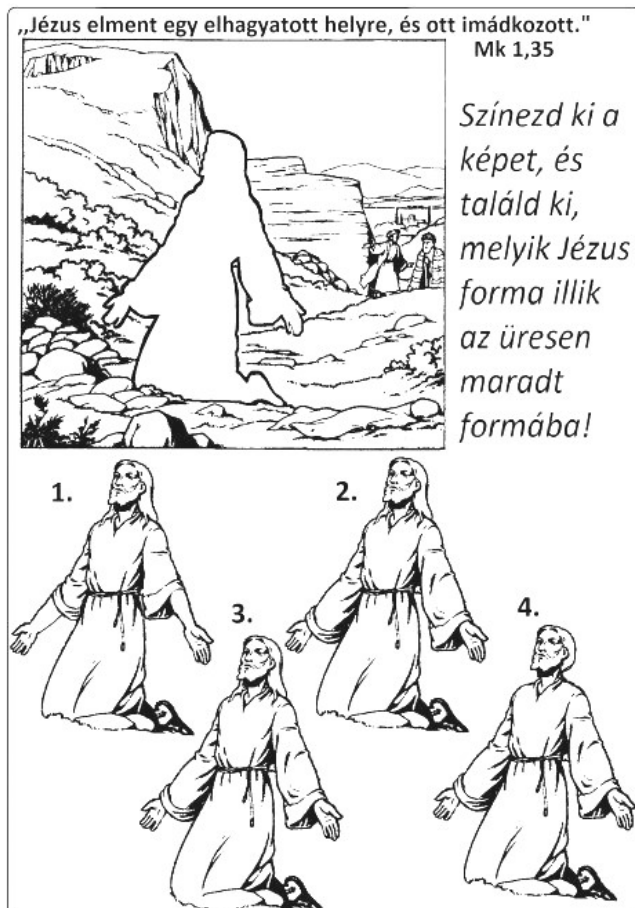
**Adjon a jó Isten,
boldog ünnepeket!
Mindenféle jókkal
lásson el titeket!
Az öreg nagyapám
ily köszöntőt hagyott,
ÖrvendjeteK vígan,
Jézus feltámadott!
Öröm ez ti nékteK,
énnekem és másnak,
De én is örülök
a hímes tojásnak.
Adjanak hát nékem
néhány piros tojást,
Hogy jó kedvvel menjek
az utamra tovább!**

Az oldal összeállította:

Szücsné Kovács Zita hitoktató

Megfejtés:

„Jézus elment egy elhagyatott helyre, és ott imádkozott.”
Mk 1,35

Színezd ki a képet, és találd ki, melyik Jézus forma illik az üresen maradt formába!

Ünnepi istentiszteletek rendje

2023. április 6. Nagycsütörtök	18.00	Istentisztelet	Templom
2023. április 7. Nagypéntek	9.30	Istentisztelet	Templom
2023. április 9. Húsvétvasárnap	9.30	Úv.-s ünnepi it.	Templom
	15.00	Úv.-s ünnepi it.	Balázspusztá
2023. április 10. Húsvéthétfő	9.30	Úv.-s ünnepi it.	Templom

*„Jézus meghalt bűneinkért, harmadnap feltámadott,
mi megigazulásunkért mindenről számot adott.
Mennyei szent Atyjának, és ő igazságának
a váltságot megfizette a bűnösöknek helyette.”
(Ref. Énekeskönyv 518. dicséretének 1. verse)*

Köszönet az adományokért

Az egyházközségünk számára befizetett adományokat, egyházfenntartói járulékokat szeretettel vesszük és hálás szívvel köszönjük.

Az éves egyházfenntartói járulék ajánlott minimális összege a Presbitérium döntése értelmében továbbra is 6.000 Ft/fő/év, melyet befizethetnek személyesen a Lelkészi Hivatalban, vagy átutalhatják a Szabadszállási Református Egyházközség OTP Banknál vezetett **11732356-20020062** számú bankszámlaszámára.

„...a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

Anyakönyvi hírek

2022. december 11-től lapzártánkig:

A keresztség sákramentumában részesült:

2022. december 24-én **Nyíri Angéla**
– Nyíri Zsolt és Federovics Klaudia gyermeke.
2022. december 25-én **Csaplár Péter Sándor**
– Csaplár Péter és Kovács Viktória gyermeke,
és **Kovács Sándor** – Kovács Sándor és Farkas Viktória gyermeke.
2023. január 29-én **Szanyi Adrián**
– Szanyi Andor Arnold és Pásztor Katalin gyermeke.

Házasságára Isten áldását kérte:

2022. december 25-én **Csaplár Péter és Kovács Viktória.**
2023. március 19-én **Ambrus László és Szűcs Györgyi.**

A boldog feltámadás reménysége alatt vettünk végső búcsút:

2023. január 6-án **Szabó Lajosné Zrínyi Erzsébet** (85),
2023. január 12-én **Huszár Istvánné Finta Teréz** (68),
2023. január 13-án **Kiss Imréné Péter Jolán Katalin** (93),
2023. január 18-án **Hegedűs Jánosné Fabók Ilona** (87),
2023. január 20-án **Fábián János** (86),
2023. január 25-én **Kiss Imre** (84),
2023. február 8-án **Fejes Sándor** (78),
2023. március 11-én **Halász Julianna** (77),
2023. március 14-én **Makádi Imre** (81),
2023. március 17-én **Kertészné Bérces Julianna** (97),
2023. március 22-én **Dúl László** (69)

testvérünkötől.

Üzenet

A Szabadszállási Református
Egyházközség közös kiadványa
belső használatra

Felelős szerkesztő:

**Pálkásné Balogi Beáta,
Pálkás Gyula.**

6080 Szabadszállás,
Kálvin tér 13.
Tel.: 06-30/010-8213

E-mail:

szabadszallas@reformatus.hu

Weboldal:

www.szabadszallasireformatus.hu

A Szabadszállási Református
Egyházközség
bankszámlaszám:
11732356-20020062

Munkatársunk volt:

**Deliné Gurmai Zsuzsanna,
Farkas Katalin,
Farkas Zoltán,
Holczmann Mihály,
Holczmann Mihályné,
Horváth Balázs István,
Janovicsné Paál Ilona,
Dr. Kenyeres Tibor
(Kerekegyháza),
Mezei Dávid,
Süveges-Holczmann Andrea,
Szűcsné Kovács Zita.**

A kiadvány ingyenes,
kiadásának költségeire
adományokat elfogadunk.

A szám megjelenésének
sokszorosítási költségeit
12 testvérünk támogatta név
nélkül összesen 95.000 forinttal
Isten dicsőségére.

Az adományokat
Isten áldásának
kérésével köszönjük!

Megjelenik 500 példányban.
Sokszorosítva a Mátyus Bt.
dabasi nyomdaüzemében.

A következő szám várható
megjelenési ideje:

2023 pünkösdje.

Áldás, békesség!